

Brazda

godina IV. | broj 2 | prosinac 2006.

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

Iv 1,23

**„Ja sam glas koji viče u pustinji:
Poravnite put Gospodnji!”**

Riječ urednica	1
Božić - Svetkovina ili običaj	2
TAIZÉ - Europski susret mladih – hodočašće povjerenja na zemlji	3
Vandalizam u našoj župi	7
Proslava blagdana Sv. Benedikta u Stupniku	8
Novosti iz župnog caritasa	9
Hodočašće u Nizozemsku – proglašenje blaženom MarijomTerezijom od BSI-a.....	10
Župsko hodočašće sv. Ivanu Nepomuku	12
Krijesnice i Allegro na Susretima zagrebačkih glazbenih amatera	14
Kanadsko putovanje KUD-a "Kraluš"	14
ALLEGRO i MI-jevci in Deutschland	16
Župni zbor	18
„Srebrni pir zlatnih žica MI-tamburica“.....	20
Gostovanje KUD-a Mladost, Odra, Novi Zagreb	22
Krijesnice u Virovitici	23
Pogled u povijest - Jesen - zima	24
Moj put na Modrave	28
Mali Lošinj – 3. grupa, animatori (srpanj 2006.)	29
Marija Bistrica 2006.	30
38. planinarski križni put	31
Zrno nade – presjek	33
Na danima dječjih vrtića grada Zagreba	34
Razmišljanja prvopričesnika o Božiću	36
Sv. Cecilija	38
Intervju: Juraj Radić	40
Ljudsko društvo	42
Ne reci !!!	43
Ovdje.....	44
Ljubiti.....	44
Nepoznato o poznatome	47

Brazda

Župni list Župe Sv. Ivan Nepomuk, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 2000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko, Sijačevo šetalište bb, 10 250 Lučko

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavne urednice: Jana Kaić i Tihana Krajačić

Lektorica: Zrinka Krišković

Članovi uredništva: Anđelka Bunić, Dragica Burić, Marija Carin, Ivana Cvitanušić, Milan Desnica, prof., Eva Kirchmayer Bilic, prof., Mihaela Krišković, Tihomir Malić, Danijel Matešić, Marija Matešić, Vjeran Matešić, Juraj Radić i dr.

Naslovnica: Branimir Budak, Nikola Tomečak

Slike: Nikola Tomečak, Branimir Budak

Grafička priprema: Boris Fiolić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10450 Ježdovec

Riječ urednica

Poštovani čitatelji!

Prije tri godine, u ovo božićno vrijeme, izašao je prvi broj *Brazde*. Inicijatori pokretanja našeg župnog lista bili su vlč. Ivica Zlodi i vjeroučitelj Pavo Simović. Kako to obično biva... Danas govorimo: «Kao da je jučer bilo...» Tri godine su prošle, a i šest brojeva *Brazde* je iza nas. U rukama imate sedmi broj. U međuvremenu *Brazdu* su počeli uređivati mladi. Velečasnom Ivici i vjeroučitelju Pavi i ovim putem želimo zahvaliti što su s nama prošli mukotrpne početke. I vjerovali da ćemo uspjeti. Hvala Vam!

U ovom broju posebnu smo pažnju posvetili Taizeu. Susret koji će se održati u Zagrebu krajem ove godine sigurno je zainteresirao mnoge koji nisu bili upoznati s tom zajednicom. Kako je u Taizeu bilo prije petnaest godina, približila nam je prof. Eva Kirchmayer Bilić koja nam prenosi svoja osobna iskustva iz Francuske. Što će se održavati tijekom susreta u Zagrebu, pročitajte u našem članku.

Donosimo Vam intervju s Jurjem Radićem, mladićem koji glasovirski prati *Kriješnice* i *Allegro* na nastupima, a uz studij postiže odlične rezultate na mnogim područjima.

Tu su naravno i ostale, sada već uhodane rubrike. Aktualnosti, meditativni kutak, mladi, pogled u povijest... Ova godina u našoj župi zasigurno je rekordna po broju hodočašća. Gdje smo sve bili, pročitajte u našim putopisima.

Kao šećer na kraju, uz predstavljanje zborova, donosimo Vam priču o našem Župnom zboru.

U prošlom broju objavili smo mail adresu *Brazde* koja nije funkcionirala, pa smo sada otvorili novi mail na koji Vas pozivamo da nam pišete. Željeli bismo da se što veći broj župljana uključi u uredništvo. Rado ćemo prihvatiti Vaše ideje i prijedloge za pisanje, a slobodno nam javite i ako Vam se nešto ne sviđa.

Svim župljanima i čitateljima želimo blagoslovljen Božić te sretnu Novu 2007. godinu!

Urednice

Božić - Svetkovina ili običaj

Adventsko vrijeme je vrijeme pripreme za Božić, kako bi većina tzv. "vjernika" govorila, kroz sve medije promovirala i sav tisak time punila. U to vrijeme potrebno je većinu trgovina običi, mnoge si lijepe stvari kupiti, pokoju čestitku poslati i time se zaokupiti. Dok vrijeme polako prolazi, adventsko vrijeme odlazi.

Adventsko vrijeme cijeli ovozemaljski život

Božić nije samo vrijeme rođenja Spasitelja našega Isusa Krista, već je to mnogo dublje. Sam Bog šalje nam svoga sina, Bogočovjeka, da dođe na ovaj svijet, da propovijeda i da nosi naše grijehе, naše opačine i naša zlodjela na Golgotu. Svojim životom, svojim djelovanjem, svojom smrću na križu, pa i svojim uskrsnućem Bog nam progovara ne samo o ovozemaljskom životu, nego o vječnome životu u Kraljevstvu Nebeskom.

Ispovijed je nova prilika, nova nada, novi život, ne ovozemaljski, nego prilika za život vječni. U svakom vjerniku rađa se novi život, nova snaga i naše nove pobjede nad grijehom.

Tim sakramentom u našoj duši budi se novo svjetlo, svjetlo vječnosti – to je **Božić** u našoj duši, jer se budi nova nada u Božjim očima, za naše duše, za naš vječni život.

Sakrament Ispovijedi = novo rođenje = Božić nova nada, novi život

Odgovori sebi i spoznaj sebe!

1. Što za tebe znači biti kršćanin?
2. Smatraš li sebe dostojnim kršćaninom i dostojnim vjernikom?
3. Jesi li slobodan/-na ili robuješ svojem grijehu?
4. Smatraš li se povodljivom osobom i ako da - zašto?

Spoznaj sebe i spoznat ćeš Boga u sebi i u drugima!

Dok Crkve prazne zjape
samo da ne zavape
za dušama koje grijeh biraju
i pri tome se ne sekiraju
ovozemaljskim životom se bave
i Bogu neće da se jave.

Vjeran Matešić

Taizé – zagreb 28.12. 2006. – 1.1. 2007.

Europski susret mladih – hodočašće povjerenja na zemlji

U Zagrebu će se od 28. prosinca 2006. do 1. siječnja 2007. održati EUROPSKI SUSRET MLADIH, koji već tridesetak godina okuplja na desetke tisuća mladih iz cijele Europe.

Ekumensku zajednicu braće iz sela Taizé u francuskoj Burgundiji, 1940. godine osnovao je pokojni brat Roger. Zajednicu čini stotinjak braće, katolika i protestanata iz više od dvadeset pet zemalja. "Hodočašćem povjerenja na zemlji" potiču i ohrabruju mlade ljude graditi mir i povjerenje u svojoj vlastitoj okolini.

Građani Zagreba i okolice pozvani su biti domaćinima mladim hodočasnicima (između 16 i 29 godina), omogućiti im da upoznaju i dožive hrvatski narod i njegovu kulturu, te se i međusobno bolje upoznaju i povezuju u zajednicama u kojima žive.

Svi koji imaju slobodna 2 kvadrat-

na metra u svojim domovima, mogu primiti jednog ili više hodočasnika. Obzirom da sa sobom nose vreće za spavanje, ni krevet nije neophodan!

Brat Richard (Švicarac koji odlično govori hrvatski) kaže: "Ukoliko otvorimo vrata svoga srca, neće nam biti teško otvoriti vrata svojih domova."

Program Europskog susreta čine prijepodnevi susreti u župama, te molitve i radionice koje će se održavati u paviljonima Zagrebačkog Velesajma.

Također, svi koji žele pomoći u pripremi susreta, pozvani su uključiti se i sudjelovati: glazbenici, prevoditelji, vozači...

Do početka susreta, u crkvi sv. Marije na Dolcu svakoga je dana u 17h taizéjska molitva.

Eva Kirchmayer Bilić

Događanja u župi vezana uz pripremu Susreta mladih

Tijekom listopada i studenog našu župu posjetili su mladi volonteri Paula iz Njemačke i Eva iz Poljske, te braća David, Jean-Noël i Georg.

Uz pomoć mladih župljana (koji se redovito sastaju u vezi priprema) organizirano je gledanje dokumentarnog filma o Taizé-u u župnoj dvorani

i crkvi. Brat David je u župnoj crkvi i u kapelama u Hrvatskom Leskovcu i Ježdovcu nakon nedjeljnih misa govorio o taizéjskom susretu, pozvavši župljane da se odazovu i ponude u svojim domovima mladima 2 kvadratna metra prostora. Održane su i tri molitve; jedna u župnoj crkvi 27.10.2006., jedna u kapeli sv. Josipa u Hrv. Leskovcu 22.11.2006., te jedna u kapeli sv. Mihaela u Ježdovcu 14.12.2006.

Mladi su bili na sastanku u Pripremnom centru u Vukasovićevoj radi dogovora oko detalja vezanih za ovaj sastanak.

Održan je i sastanak sa župnim pastoralnim vijećem vezano za broj mladih koji će naša župa prihvatiti. U našoj župi primit ćemo 253. mladih iz Portugala, Njemačke, Poljske, Rumunjske, Italije i Hrvatske.

Prije susreta održat će se još nekoliko

molitava, sastanak sa svim organizatorima, volonterima i animatorima 16. 12.2006. te sastanak s obiteljima kako bi se što bolje pripremili za ovaj susret.

Vrlo je važno naglasiti da ovo nije susret samo mladih nego i svih onih koji se tako osjećaju. Bitno je da je Zagreb i Hrvatska spremna ugostiti veliku brojku mladih ljudi – oko 25 000 koji dolaze s radošću u srcu i rukaskom na leđima kako bi sudjelovali na ovom velikom skupu.

Nadamo se da će naša župa i svi župljani zajedno pokazati svoju gostoljubivost, pokazati da naš narod ima prekrasnu kulturu, zanimljivu povijest, ukusnu gastronomiju, prelijepe spomenike, zgrade i krajolike. Nadamo se da ćemo pokazati da imamo srce i mjesto u njemu koje ćemo dati.

*Eva Kirchmayer Bilić
i Tihana Krajačić*

28. prosinca 2006. - 1. siječnja 2007.

Taizé – Europski susret mladih
 Vukasovićeve ulica 14 (Ilica 242)
 10000 Zagreb
 Tel: 01/5551-700
 Fax: 01/5551-701
 E-mail: info@taize-zg.net

EUROPSKI SUSRET MLADIH

Deseci tisuća mladih iz čitave Europe doći će koncem godine u Zagreb i okolicu gdje će moći:

- biti primljeni i u najmanjem stanu.
- otkriti jedan narod s njegovim životom i kulturom.
- moliti zajedno i doživjeti Crkvu kao kvasac zajedništva u ljudskoj obitelji.

TELEFON TIJEKOM CIJELOG SUSRETA,
 DANJU I NOĆU: **01/5551700**

RASPORED SUSRETA:

Četvrtak 28. 12. 2006.	Petak 29. 12. 2006.	Subota 30. 12. 2006.	Nedjelja 31. 12. 2006.	Ponedjeljak 1. 1. 2007.
Doček mladih u središtu Zagreba, a od 9 sati u župama i obiteljima.	Oko 8 sati: doručak u obiteljima	Doručak... malo kasnije		
	8:30 jutarnja molitva u župama Slijede susreti u malim skupinama: «Otkriti stvarnost Crkve» u Zagrebu i okolici. Na molitve i susrete su pozvani svi župljani!	Sudjelovanje u bogoslužjima župa		
Oko 15 sati: odlazak na Zagrebački Velesajam	12:00 sati: ručak u paviljonima Velesajma	Ručak: "hladni obrok" podijeljen u subotu tijekom večere	Ručak u obiteljima	
	13:15 sati: <u>Zajednička molitva</u>			
Poslijepodne: radionice na Velesajmu i raznim mjestima u gradu		Oko 15 sati: ...		Do viđenja!
17:00 sati: večera u paviljonima Velesajma 19:00 sati: <u>Zajednička molitva</u>		Oko 17 sati: odlazak autobusima iz Zagreba.		
Oko 22 sati: povratak u obitelji		U 23 sata u župama: Molitveno bdijenje za mir u svijetu, zatim "Festival naroda"		

‘ Taizé – to malo proljeće! ‘

Ivan Pavao II

Godina 1986.

Petnaest mi je godina.

Obitelj mi predlaže i omogućava put sa mladima iz župe na tjedan dana “negdje u Francusku”. Pa zašto ne, pomislih.

Znala sam da me čeka jedno lijepo putovanje, iskustvo, susreti sa mladima iz cijeloga svijeta.

Znala sam i da me čeka prilično mnogo sadržaja. I molitve. Tri puta dnevno!? Hm... činilo se ipak, nekako puno..

Mladenачkom otvorenošću izložena brojnim dojmovima, u malenome sam selu Taizé, sa divljenjem i čuđenjem vidjela i susrela radost, osmijeh, pjesmu, mlade i optimistične ljude, svih mogućih rasa i narodnosti: od Barbadosa, Sjedinjenih Država, Kanade, Čilea, zapadne, kao i ondašnje zatvorene istočne Europe, pa preko Egipta, Kenije, Indije, Tajlanda, sve do Novog Zelanda... i otkrivala i spoznavala ljepotu u bogatstvu različitosti...

I ne samo to.

Vidjeh na jednom mjestu okupljene i organizirane mlade ljude spremne pričati, prihvatiti, pomoći. Mlade ljude spremne sa lakoćom i osmjehom raditi sve moguće i nemoguće najobičnije i najsvakodnevnije fizičke poslove: pripremati hranu (guli-

ti mrkvu ili krumpir), kuhati ju i dijeliti tri puta dnevno; pjevajući prati tone suđa (u veelikim kotlovima), čistiti sobe i kupaoalice, skupljati smeće...

Vidjeh mlade ljude kako u razgovorima u malim skupinama, oduševljavaju i obogaćuju svoje sugovornike vlastitim iskustvima, običajima, plesovima, pjesmama.

Vidjeh ih kako upoznavaju jedni druge, kako prihvaćaju i uče iz i o različitostima i razlikama.

Vidjeh i one koji ozbiljno i promišljeno razgovarahu o velikim i bitnim svjetskim i društvenim pitanjima...

one koji u sabranosti iščitavahu Sveto Pismo, pitajući se kako ga konkretno u svaki-danšnji životi.

Divila sam se mladima koji su osluškiivali svoj nutarnji govor, izabravši (i izdržavši) mir jednotjedne tišine, a ništa manje onima, iz raznih dijelova svijeta okupljenima, koji su, u naprosto nevjerovatnom skladu, četvroglasno pjevali !

I uključila sam se.

1986., 1987., 1988., 1989., 1990., u Taizé-u, Londonu, Ljubljani, Pečuahu, Rimu...

A molitva – jednostavna i nenametljiva, čin koji se iščekuje i ne propušta.

U taizé-jskoj Crkvi Pomirenja to je jedinstveno, duboko i osobno iskustvo.

S velikom radošću dočekala sam vijest o novogodišnjem susretu u Zagrebu.

I opet sam se uključila.

Raduju me ponovni susreti sa braćom iz taizé-jске zajednice.

Raduje me što imam priliku svojim angažmanom uzvratiti i zahvaliti Bogu za dar Taizé-a.

Bez tog iskustva sigurno ne bih bila ono što danas jesam.

Eva Kirchmayer Bilić

Vandalizam u našoj župi

Kao što ste vjerojatno već čuli, bilo je mnogo provala i vandaliziranja crkvene imovine u našoj župi. Svi primjeri (provale u župni ured, vandaliziranje groblja i doma «Sijač» pa čak i krađe...) loš su pokazatelj naravi ljudi koji, umjesto da slijede dobar put, taj put narušavaju. Svrha? Cilj? - Razmislimo dobro o situaciji u kojoj se Hrvati danas nalaze. Sve je više siromašnih, a bogati se pretvaraju u nedodirljivu elitu. Razmislimo dobro koliko je otužno oduzeti i uništiti nešto što je vrijedno i služi samo u dobre svrhe i namjere. Lažna prijetnja bombom u Crkvi, stalne provale... neslana su šala onih koji ne razumiju sakralnost prostora na čiji račun zbijaju šale, prostora i mjesta koji je mnogim vjernicima bio Dom, mjesto molitve u teškim trenucima, trenucima rata, tuge, ali i najvećih radosti.

Hrvati su bili pokradeni u ratu, mnogi su ostali bez onoga što su svojim rukama izgradili, u što su uniželi svoje srce, svoju misao... Zašto nam nije ostala dobra pouka? Zašto se više ne cijeni rad ruku čovječjih? U što smo se to pretvorili?

Razmislimo dobro kakav svijet želimo ostaviti svojoj djeci: kako ćemo ih poučiti da se novac ne stječe primitivizmom i glupošću? Kako ćemo ih učiti da rad nije prvenstveno izvor zarade, nego duhovni razvoj čovjeka koji ga oplemenjuje? Ne zaboravimo biti odgovajatelji jedni drugima, naučavajući da se mržnja i zavist ne ostvaruju uništenjem i otimačinom, već se smanjuju vjerom u vlastite mogućnosti i vlastiti rad!

Zato danas budimo jedni prema drugima solidarniji, bez ljubomore i uništavalačke moći. Cijenimo i poštujemo naša zajednička dobra kao što poštujemo i svoja vlastita. Po tome ćemo moći biti ljudi koje će drugi prepoznati po poštenju i pravednosti... *Jer velika je plaća pravednikova na nebesima...*

Uza sve navedeno, nadamo se da će nas oni koji čine loše nama i našoj Crkvi, koji ne poštuju našu vjeru, čuti naš glas i da će pronaći svoj put - put kojim ne ruše i lome tuđu slobodu.

Marija Matešić

Proslava blagdana Sv. Benedikta u Stupniku

U prvu nedjelju rujna proslavljen je blagdan sv. Benedikta u kapeli u Stupniku. Na brigegu u Donjem Stupniku, ispred kapele, okupio se veliki broj vjernika kako bi proslavio zaštitnika svoje kapele i svog naselja.

Ovogodišnje misno slavlje predvodio je msgr Juraj Jezerinac, vojni ordinarij u RH, u zajedništvu s gospodinom vlč. Vjekoslavom Pavlovićem i njegovim pomoćnikom vlč. Mijom Matoševićem.

Kao moto u svojoj propovijedi otac biskup je uzeo drevne riječi sv. Benedikta - «Moli i radi». *U geslu «Moli i radi» pretočen je duh Evanđelja, započeo je otac biskup. Upotrebljavajući te riječi Crkva je uvijek stavljala na prvo mjesto čovjeka pokušavajući ga spasiti od onih koji ga žele izrabiti i svesti na robu ili sredstvo proizvodnje. Bez ozbiljnog rada nema ni budućnosti, istaknuo je biskup. Čovjek po radu, duhovnom i materijalnom, postaje Božji suradnik u usavršavanju svi-*

jeta, u službi stvaranja boljeg društva. Vršiti Božje zapovijedi i sačuvati čisto srce važnije je od svega. Rad i molitva pokretačka su snaga čovjeka, obitelji i naroda, naglasio je otac biskup. Svaki kršćanin koji želi sebi, svojoj obitelji i svome narodu dobro, neće ljenčariti niti biti žrtva samog rada, već će znati u svoj svagdanji život ugraditi i rad i molitvu. To posebno vrijedi za nedjeljnu sv. Misu. Slobodno vrijeme ostaje prazno ako u njemu nema Boga. Da bi došlo do obnove pojedinca, zajednice i države, treba se držati gesla «Moli i radi», zaključio je svoju propovijed otac biskup.

Nakon svete mise vjernički puk je obišao oko oltara sv. Benedikta u kapeli, uz molitve za ostvarenje i održanje velikih riječi «Moli i radi» u hrvatskom narodu. Ispred kapele djeca su razdragano trčala oko licitara, moleći roditelje da im udovolje u kupnji neke sitnice za uspomenu s proštenja.

Milan Desnica

Novosti iz župnog caritasa

“U svakome smiješku, u svakoj dobroj riječi, u svakoj pažnji koju darivaš, komadić je raja.”

Phil Bosmans

Početak ove godine Pastoralno i Ekonomsko vijeće te Župni Caritas (ŽC), na prijedlog gospodina župnika Vjekoslava Pavlovića, donose odluku o sanaciji i adaptaciji gospodarske zgrade u župnom dvorištu za potrebe Caritasa i druge potrebe. Donesen je plan aktivnosti s naglaskom da se i župljani uključe u neke od njih. Prilikom odvoza glomaznog otpada, mladi naše župe prionuli su na posao i uz vodstvo gospodina župnika, očistili prostore gospodarske zgrade. Uvodi se voda i plin, ali ostali radovi zapiću jer je zgrada pod zaštitom Konzervatorskog zavoda, te se bez njegove dozvole ne smije ništa raditi. Tako trošno zdanje propada, planirani radovi stoje, ali uz malo sreće i Božju pomoć, nadamo se da ćemo planove uspješno realizirati.

Početak mjeseca studenoga dobili smo obavijest o natječaju za male projekte od Hrvatskog Caritasa, koje bi financirao Talijanski Caritas, a Caritas Zagrebačke Nadbiskupije trebao je odabrati tri projekta i poslati Hrvatskom Caritasu. Na sastanku ŽC-a članovi su se složili da se javimo na natječaj, a za voditeljicu projekta podržali su Anđelku Bunić, koja je izradila projekt pod nazivom « DARUJMO IM PROZOR U SVIJET », a odnosi se na otvaranje računalne radionice za djecu i mlade od 12 godina na više.

Cilj projekta je ponuditi mladoj populaciji kvalitetno provođenje slobodnog vremena i sprječavanje neprihvatljivih oblika ponašanja.

U tu svrhu stupili smo u kontakt s Udrugom branitelja Domovinskog rata Stupnik, Udrugom mladih «Zrno nade» i Otvorenom računalnom radionicom za borbu protiv ovisnosti Novi Zagreb, koje će donirati stolove, stolce, rabljena računala i volontere za rad u radioni-

ci. Računalna oprema financirala bi se iz sredstava za Male projekte.

Ovaj projekt je, uz još dva projekta izabran i poslan od strane Caritasa Zagrebačke Nadbiskupije Hrvatskom Caritasu, a isti je iz Zagrebačke Nadbiskupije jedini odabran i poslan Talijanskom Caritasu. Ovo je za našu župu veliko priznanje, bez obzira kako će spomenuti projekt proći pri Talijanskom Caritasu.

Planirano je da računalna radionica bude otvorena u svibnju 2007. g. u sklopu Nepomukovih dana.

Župni Caritas ima u vidu i druge projekte u cilju poboljšanja kvalitete življenja župljana naše župe.

U okviru manifestacije «Dani kruha» u Osnovnoj školi Lučko i Područnim školama Stupnik i Ježdovec, organizirana je već uhodana akcija prikupljanja namirnica za ŽC i na radost svijetu, sakupljeno je oko 700 kg hrane. Zahvaljujemo učenicima, roditeljima, nastavnicima, vjeroučiteljima i ravnatelju, u ime korisnika, na izvršno obavljenom poslu.

Uredovno vrijeme Caritasa je srijedom od 9 do 11h i od 15,30 do 17,30h.

Članovi Župnog Caritasa zahvaljuju svim dobrotvorima i donatorima, korisnicima kao i svim župljanima, koji mole za sve potrebite te im žele sretan i veseo Božić i puno Božjega blagoslova u Novoj godini.

Voditeljica ŽC: Anđelka Bunić

HODOČAŠĆE U NIZOZEMSKU – PROGLAŠENJE BLAŽENOM MARIJOM TEREZIJOM OD BSI-a

Kojim povodom? Kamo? Zašto tako daleki put?

Rekla sam da, I prihvatila putovanje dugo 18 sati bez obzira na naporan tjedan koji je predstojio.

Naš autobus je bio jedan od mnogih autobusa kojih su tih dana krenuli put Nizozemske, put grada Sittarda na području biskupije Roermond gdje je 13. svibnja osnivateljica reda Karmeličanki Božanskog srca Isusova Majka Marija Terezija od Svetog Josipa trebala biti proglašena blaženom.

Budući sam ja na poseban način od ma-

lih nogu bila vezana za Dom Sv. Josipa u Hrv. Leskovu te se tu i rodila moja dublja vjera, željela sam još više upoznati ovaj red i prisustvovati tom posebnom događaju. To je možda bio i veliki preokret jer mi je trebao odmor od Zagreba. Moji suputnici nisu bili moji najbliži prijatelji, ali ipak sam se osjećala toliko sretno u društvu tih ljudi koji su svi bili nošeni istim ciljem, posvjedočiti tom velikom događaju.

Put je protekao mirno. Bilo je glazbe, molitve, priča i svega što uvijek biva. Nakon mnogo sati vožnje, kad su naše noge već bile zgrčene od bola, došli smo u Sittard, matici reda Karmeličanki BSI-a. Sestre su nas lijepo ugostile.

Djeca iz našeg doma već su nekoliko dana bila tamo te su se sada spremala za završnu probu prije velikog nastupa. Bilo je i mnogo drugih hodočasnika iz Hrvatske i BiH.

Svaka osoba osjećala je nešto posebno, kao da će se stvarno dogoditi nešto veliko.

U školi koja je ujedno i jedna od najvećih obrazovnih ustanova u cijeloj Nizozemskoj, u petak 12.05. održalo se predstavljanje svih samostana iz različitih zemalja od Hrvatske do Brazila. Svaka zemlja je predstavila neki od svojih običaja. Bilo je divno u toj dalekoj stranoj zemlji

čuti zvuk hrvatske kulturne baštine, hrvatskog folklor.

Tada, u tom trenutku nije bilo važno ni gdje smo smješteni, ni koliko smo umorni. Tada, u tom trenutku nas je osvježila toplina srca i duša vjernika koji su nas okruživali.

Na sam dan proglašenja željeli smo istražiti Sittard. Vidjeli smo neobične kuće kod koji su prozori bili bez zavjesa i uređeni kao izlozi. To je bio nizozemski običaj. Vidjeli smo neobično drveće slično kaktusima i cvijeće kojeg nema u našoj domovini. Jedino što mi je bilo čudno da u cijeloj Nizozemskoj nisam vidjela prave nizozemske simbole: tulipane, prave drvene vjetrenjače i drvene klompe. Te sam stvari vidjela jedino na kalendarima. Vjerovatno nismo vidjeli te simbole zbog toga što je taj dio Nizozemske dosta pod utjecajem Belgije. No neki od naših suputnika ipak su imali više sreće.

Popodne smo se uputili u Roermond gdje je predvođena sveta misa s dijelovima na nizozemskom, engleskom, španjolskom, njemačkom pa čak i hrvatskom jeziku. Toga dana 13.05.2006. dobili smo novu blaženicu, Majku Mariju Tereziju od Božanskog Srca Isusova. Po mandatu Pape Benedikta XVI. nizozemski kardinal Adrian Simonis proglasio ju je

ju Tereziju od Božanskog Srca Isusova. Po mandatu Pape Benedikta XVI. nizozemski kardinal Adrian Simonis proglasio ju je

blaženom u katedrali u Roermondu i tom je zgodom određeno da se njezin liturgijski spomen slavi 30. listopada, na dan njezina stupanja u puno katoličko zajedništvo.

Ova blaženica donijela je mnogo ovom svijetu prigrlivši napuštenu djecu i odlučivši se sa život sa Kristom i u Kristu, također pokazavši put i otvorivši oči ljudima i djevojkama da slijede svoje pozive.

Ovo hodočašće bilo je prekrasan trenutak moga života. Stekla sam nove prijatelje i osobe kojima je važna vedrina duha, čistoća srca i osobe koje žele slijediti misli naše blaženice, i put predanja. Zaviijek će u srcu ostati trud časnih sestara, djece i svih svećenika koji su pomogli da nam ovo hodočašće bude drugačije, bliže i prisnije.

Tihana Krajačić

Župsko hodočašće sv. Ivanu Nepomuku

Nakon dosta godina u našoj je župi organizirano hodočašće u Nepomuk (Republika Češka), rodno mjesto sv. Ivana Nepomuka, zaštitnika župe.

Pun autobus radosnih hodočasnika, različitih dobi, krenuo je 13. listopada 2006. g. ispred župske crkve. Uz vođu puta, našega vlč. gosp. Vjekoslava Pavlovića, s nama je bio i službeni vodič, gosp. Predrag Jirsak, prof. češkoga jezika i vrsni poznavatelj češke kulture i povijesti, koji se stavio na raspolaganje kako bi nam putovanje bilo što ugodnije i kako bismo što bolje upoznali zemlju u kojoj se rodio i živio sv. Ivan.

Mnogima je to bilo prvo hodočašće u Nepomuk i silno su željeli što prije stići na odredište i pomoliti se u crkvi koja je sagrađena na prostoru gdje je nekada stajala rodna kuća sv. Ivana, a drugi su svojim dolaskom željeli izvršiti zavjet koji su dali pri prvom susretu sa svetištem.

Na našem putovanju do Nepomuka kratko smo se zaustavili pored dvorca Hluboka nad Vltavom, nedaleko Českých Budejovic. Taj je gotički dvorac svojom ljepotom, interijerom i smještajem oduševio hodočasnike. Već tu smo upoznali dio povijesti češkog naroda i njegovu bogatu kulturu. U popodnevним satima stigli smo u samo mjesto Nepomuk, smješte-

no južno od grada Plzena u zapadnoj Češkoj i odmah krenuli put svetišta. Zanosan i dirljiv bio je pogled na vjernički puk koji je, u tišini svetišta sv. Ivana Nepomuka, na koljenima sklapao ruke na molitvu. Bio je to susret Božjega naroda i njegova nebeskog zaštitnika na mjestu gdje je rođen. Odjednom, crkvom se prolomila gromoglasna pjesma svecu u čast.

U tom je trenutku svim hodočascima srce bilo ispunjeno radošću, ponosom i silnom zahvalnošću.

U toj crkvi obnovili smo znanja o sv. Ivanu, povijesnim prilikama u kojima je živio i razlozima njegove mučeničke smrti.

Sljedećeg dana u svetištu smo imali svetu misu na kojoj smo poklonili veliku svijeću, koju je tamošnji župnik uzdigao iznad glavnog oltara, vidno uzbuđen, uz riječi da će ga podsjećati na drage hodočasnike iz Hrvatske. Na misi se pjevalo, molilo i zahvaljivalo.

Nakon toga posjetili smo Prag i velebnu

Katedralu u kojoj se u dragocjenom relikvijaru čuva neraspadnut jezik sv. Ivana Nepomuka. Njegove kosti počivaju u kristalnom lijesu ispod spomenika od mramora i srebra desno od glavnog oltara u Katedrali.

Svatko od hodočasnika došao je pred grob našega zaštitnika sa svojim mislima i molitvama. Zajednička molitva i pjesma izazvala je pozornost ostalih molitelja u Katedrali, a na njihovim licima vidio se osmijeh koji je govorio da su nas djelomično i razumjeli.

Istoga smo dana posjetili mjesto na obali rijeke Vltave gdje je po predaji završio svoj ovozemaljski život sv. Ivan Nepomuk. Na samoj sredini mosta Karla IV., usred Praga, uzdiže se visoko kip sv. Ivana. Kolona ljudi iz svih krajeva svijeta mirno i dostojanstveno se kretala do toga kipa, nastojeći ga dodirnuti i pomoliti se u njegovu podnožju. I mi smo im se pridružili iskazujući time odanost svome zaštitniku.

Danas se na mnogim mostovima po cijelome svijetu može vidjeti kip sv. Ivana. Njega se smatra, između ostalog, i zaštitnikom od poplave.

Po njegovu primjeru zasigurno želimo biti povezani s Kristom kojemu je on služio u euharistiji, utječući mu se u zagovor.

Trećega dana boravka u Nepomuku valjalo se oprostiti i krenuti za Hrvatsku.

Novo jutro donijelo je susret s mjesnim župnikom u crkvi sv. Jakova koja se nalazi nedaleko svetišta sv. Ivana u samom mjestu Nepomuk. Bio je to dirljiv susret dvaju svećenika istoimenih župa u Republici Hrvatskoj i Republici Češkoj. Razmijenjeni su govori, želje i molitve. Vjernici župa pozdravili su jedni druge, a za oproštaj otpjevali smo pjesmu posvećenu našem zajedničkom zaštitniku sv. Ivanu, uz obećanje da će vjernici naše župske zajednice opet hodočastiti u Nepomuk.

S molitvom i pjesmom krenuli smo u domovinu puni dojmova o ljepoti, snazi vjere, bogate kulturne i povijesne baštine češkog naroda.

Molili smo da nam po zagovoru sv. Ivana Nepomuka Bog dade jaku vjeru i čvrstu nadu u nasljedovanju Krista.

Milan Desnica

Krijesnice i Allegro na Susretima zagrebačkih glazbenih amatera

Naši mladi zborovi *Krijesnice* i *Allegro* zabilježili su još uspješnih nastupa. U proljeće ove godine održavale su se Smotre zagrebačkih amatera u organizaciji Zagrebačkog glazbenog podija centra za kulturu Trešnjevka, a pod pokroviteljstvom Gradskog ureda za obrazovanje, kulturu i šport.

Nastupi naših zborova bili su još jedna u nizu potvrda koliki potencijal i volju mladi ljudi iz naše župe nose u sebi. *Allegro* je to bio prvi «veliki» nastup. Pjevati u koncertnoj dvorani Vatroslav Lisinski, zaista je velika čast, a isto tako i priznanje. Smotra se održavala tijekom svibnja i lipnja i na njoj je nastupio veliki broj pjevača i svirača u više kategorija. Od mješovitih, dječjih i komornih zborova do klapa i folklornih ansambala.

Allegro je nastup održao 14. svibnja. Uz gla-

sovirsku pratnju Jurja Radića, a pod dirigiranjem Marijane Ilić izveo je skladbe Anđelka Klojučara *Laudate Dominum*, Borisa Papanopula *Vanjkušac* i iz ciklusa «Pjesme moje majke» od Josipa Štolcera Slavenskog *Međimorje kak si lepo zeleno*.

Krijesnice su nastupale deset dana kasnije izvevši program Pere Gotovca *Eci, peći, pec*, zatim *Pošla patka preko Save* i *En ten tini* te od W. A. Mozarta *Alleluia* (kanon). *Krijesnice* je na Smotri glasovirski pratila Eva Kirchmayer Bilić. Zasižno puno govori i sama činjenica što su *Krijesnice* pjevale u kategoriji sa *Zagrebačkim dječacima*.

Oba naša zbora dobila su pohvale od stručnog povjerenstva i ovim nastupima napravila veliki korak u svojem razvoju.

Jana Kaić

Kanadsko putovanje KUD-a "Kraluš"

Nakon nekoliko mjeseci priprema, u petak 19.05.2006., bili smo spremni za polazak u daleku Kanadu. Većini članova društva ovo je bilo prvo putovanje avionom te je prije polaska vladalo veliko uzbuđenje. Plan puta bio je sljedeći: let od Zagreba do Budimpešte (oko pola sata) te od Budimpešte do Toronta (oko 8 sati) uz nekoliko sati čekanja na aerodromu u Budimpešti. Trgovine na aerodromu lijepo su uređene te zaista mame svojim izlozima s finim čokoladama i drugim slasticama, no unatoč tome što su oslobođene plaćanja poreza (tax free), često su vrlo skupe. Neugodno smo se iznenadili cijenama u kafićima.

Duži letovi avionom mogu biti poprilično naporni, osobito onima koji ne mogu lako zaspati, stoga je preporučljivo sa sobom ponijeti knjigu ili nešto čime se može skratiti vrijeme. Ako uhvatite dobro mjesto, iz aviona se pruža lijepi pogled (ako nije oblačno, te ako se ne putuje noću).

U Toronto smo stigli u pola noći po tamošnjem vremenu. Tamo su nas dočekali naši domaćini (kanadski Hrvati). Cijelo društvo bilo je raspoređeno po obiteljima u okolici Toronta (Mississau-

ga, Brampton, Oakville) koje su na žalost međusobno bile dosta udaljene (neke i oko 30 kilometara) tako da smo znatni dio vremena bili razdvojeni. Meni, ali i ostalima iz grupice koja je odsjedala kod obitelji Mandekić (Tomislav Horvatinec, Ivan Prša, Jurica Tomašković, Saša Tomečak i ja) to nije osobito smetalo jer smo imali dovoljno vremena za druženje s našim odličnim domaćinima. Tata Mićo, mama Milica te njihova kći Caroline pripremali su nam doručak, ručak i večeru, razvozili su nas autom gdje god je to bilo potrebno (tamo gotovo da i ne postoji javni prijevoz, svi imaju aute), a Mićo se brinuo da u hladnjaku ne ponestane piva uz koje smo provodili duge večernje razgovore. Inače, Mićo je rodom iz Požege te je u Kanadu došao s 20 godina, a Milica je iz Volavja (blizu Jastrebarskog) te se s roditeljima doselila kad je imala 3 godine. Kuća naših domaćina nalazila se u dosta zbijenom naselju montažnih kuća s malim travnjakom ispred i iza kuće (kao u američkim filmovima). Životni standard u Kanadi dosta je visok, pa nije čudno što privlači tolik broj doseljenika. Litra benzina stoji oko 5 kn, tako da

je možda i to razlog zašto cestama vladaju, za naše pojmove, vrlo veliki auti (nemoguće je pronaći auto dimenzija Twinga, Pola, Corse...).

U Toronto smo stigli u petak navečer, a već idući dan imali smo nastup na "32nd Canadian-Croatian Folklore Festival" odnosno "32. festival hrvatskog folkloru u Kanadi" koji se održavao u Bramptonu. KUD "Kraluš" bilo je jedino društvo iz Hrvatske, dok su sva ostala društva bila iz kanadskih gradova u kojima žive Hrvati. Hrvatski folklor vrlo je popularan u Kanadi tako da ima mnogo plesača koji uopće nemaju hrvatske korijene. Festival je trajao tri dana, a svake večeri bile su priređivane zabave koje su trajale dugo u noć.

Od ponedjeljka do petka bili smo slobodni od ikakvih obveza, tako da smo te dane iskoristili za posjet slapovima Niagare, obilazak Toronta, itd. Slapovi Niagare neugodno su me iznenadili. Umjesto prekrasnih slapova okruženih netaknutom prirodom (kao npr. Plitvička jezera) dočekalo nas je nešto kao golemi zabavni park s mnoštvom trgovina, kafića, restorana, golemih hotelskih nebodera usred kojih se nalaze velebni slapovi koji, izuzeti iz svog prirodnog okružja, nisu na mene ostavili dojam kakav sam očekivao.

Toronto ima oko 2,5 milijuna stanovnika te je pun impresivnih nebodera i građevina. Mi smo posjetili CN Tower, toranj visok 553 metara (jedna od najvećih zgrada na svijetu), s kojeg se pruža odličan pogled na grad. Zatim smo, nakon dulje šetnje i traženja pogodnog mjesta za ručak, glad i žed utažili u fast food restoranu. Poslije ručka krenuli smo u Eaton Centre, gdje smo proveli idućih nekoliko sati prije povratka u obitelji. Eaton Centre je golemi trgovački centar na tri kata s prekrasnim staklenim krovom. U njemu se nalaze stotine vrhunski uređenih dućana, kafića, pubova..., po kojima bi neki mogli hodati danima.

Jedno prijepodne naši domaćini odveli su nas na sajam u jedno manje mjesto kako bismo vidjeli Mennonite, vjersku zajednicu čiji članovi još uvijek žive onako kako se živjelo prije stotinu godina (ži-

ve na farmama, odbijaju se koristiti električnom strujom, telefonom, autima, traktorima, umjesto njih koriste konje i kola). Od njih smo imali prilike kupiti domaće proizvode kao što je na primjer javorov sirup (javorov list je inače zaštitni znak Kanade) koji ima okus sličan medu.

U Kanadi žive doseljenici iz gotovo svih zemalja svijeta, tako da u Mississaugi postoji festival na kojem svaki narod organizira prigodni program u svojim vlastitim prostorijama, a posjetioци idu od jedne do druge zemlje te imaju priliku upoznati različite kulturne tradicije. U župnom domu uz domaću hrvatsku hranu (roštilj, kolači i mnogo toga drugog) posjetioци su mogli uživati i u bogatom folklornom programu. Na tom festivalu (subota i nedjelja) odradili smo posljednja dva nastupa te smo u ponedjeljak bili spremni za povratak u Hrvatsku.

Put u Kanadu je za mene, a vjerujem i za ostale bio vrlo zanimljiv i ugodan. Tome su uvelike pridonijeli i naši odlični domaćini koji su se za nas brinuli kao da smo njihova djeca i s kojima smo razvili zaista poseban odnos. Treba zahvaliti i svima onima koji su pomogli da se ovakav daleki put organizira i ostvari, posebice predsjednici društva Nadi Ćuk te našim "Kanađanima", Tomu i Franku Lojzeru.

Nadam se da će ovakvih putovanja biti i ubuduće te pozivam sve zainteresirane da se priključe KUD-u "Kraluš" jer ih tamo očekuju odlično društvo i dobra zabava.

Juraj Radić

ALLEGRO i MI-jevci IN DEUTSCHLAND

Allegro je crkveni zbor koji Vas, dragi čitatelji, već nekoliko godina uveseljava svojim pjevanjem na večernjoj misi u Crkvi sv. Ivana Nepomuka.

Članica sam zbora od njegovih početaka, a i danas, i vrlo mi je drago sudjelovati u zbarskim aktivnostima te pratiti razvoj i uspjehe zbora tijekom nekoliko godina njegovog postojanja.

Sam naziv zbora ukratko opisuje duh i karakter nas mladih “zboraša”; veseli smo, susretljivi, uvijek spremni pomoći jedni drugima i uvijek radimo ono najbolje što jedan pjevač može napraviti – pjevamo sa srcem. (tal. allegro – veselo)

Naravno, ne bi bili to što smo danas da nije bilo naše vjerne i marljive (i nadasve strpljive) dirigentice Marijane Ilić, voditeljice kluba “Sijač”, Eve Kirchmayer Bilić i profesorice Jelene Burić.

Imali smo nekoliko značajnih nastupa, no jedan od najznačajnijih i nama vjerojatno najdražih, bio je ovogodišnji put u

Njemačku.

9. lipnja krenuli smo iz Zagreba, a do odredišnog cilja – grada Reutlingena (koji se nalazi blizu Stuttgarta) stigli smo navečer, nakon iscrpljućeg putovanja koji je trajalo oko 14 sati.

Stigavši u Reutlingen, bili smo okruženi nogometnom groznicom koja je vladala uoči Nogometnog svjetskog prvenstva 2006., a u središtu grada bili smo toplo i srdačno dočekani

od obitelji koje su nas odlučile udomiti. Neki su članovi bili udomljeni u samom Reutlingenu, a neki u okolnim manjim gradićima (poput Tubingena)

Sljedećeg dana, nakon obilnog objeda i dobrog drijemeža, imali smo nastup u Crkvi sv. Wolfganga, gdje smo prisustvovali na Krizmi Hrvata koji žive i djeluju u župi grada Reutlingena. Broj naših zemljaka ugodno nas je iznenadio, kao i sama činjenica da u gradu Reutlingenu i njegovom predgrađu živi oko 30 000 Hrvata.

Nakon nastupa imali smo dosta slobodnog vremena i to smo mudro iskoristili za razgledavanje poznatih reutlingenskih znamenitosti, kao i poznatih turističkih odrednica okolnih gradova (kao što je Blau Brucke i stara jezgra Tubingena gdje smo imali prilike vidjeti velebnu staroromaničku crkvu), no naravno ne zaboravimo ni na gurmanske specijalitete poput raznih torta,

kolača i sladoleda koji su nam dan učinili slađim.

Tada je, na svačiju žalost, svanuo posljednji dan našeg boravka u Njemačkoj.

Zajedno sa leskovačkim zborom "MI"-tamburica, koji je Nijemce također počastio lijepim pjesmama, uputili smo se prema jugu.

Krenuvši na put, upjevavali smo se putem do prelijepe katedrale u Zwiefaltenu, gdje smo nastupali s klasičnim repertoarom (poput pjesama "Jesu rex admirabilis" i "Dan mladosti"). Mi-jevci su pratili svetu misu svojom glazbom u tamburaškom okruženju.

Pritom smo bili zadivljeni veličinom i umjetničkom vrijednošću same katedrale koja je sve zadivila svojim tipičnim rokoko izgledom.

Nakon našeg predzadnjeg nastupa, gostovali smo na 26. Marijanskom hodočašću Hrvata, čiji je predvoditelj bio dr. Valentin Prozaić, pom. biskup zagrebački.

Pjevale su se domoljubne i crkvene pjesme te se mogla osjetiti povezanost svih nas Hrvata. Mi-jevci su, uz vodstvo dirigentice prof. Renate Krajine, izveli

mnogo tradicionalnih pjesama kao što su: Poleg jedne velke gore, Tiridonda, Mesec sveti i dr.

Tada smo zadnji nastup u Njemačkoj imali mi, i "mijevci" te je osvanuo dan za povratak u Hrvatsku. Svi smo zahvalili Bogu na prekrasnom putovanju u Njemačkoj i zbog prilike koju nam je pružio. Izmolili smo krunicu Gospi da nas štiti na putovanju i kojih 14 sati kasnije stigli smo u milu nam Hrvatsku.

Bio je to događaj i putovanje koje nikada nećemo zaboraviti, pa bih ovom prigodom željela zahvaliti svima koji su nam omogućili ovaj put: župniku Vjekoslavu, voditeljici Evi Kirchmayer Bilić, dirigenticama Marijani Ilić i Renati Krajini, našim roditeljima i naravno, vrlo dragim obiteljima koje su nas ugostile u Njemačkoj.

Nadam se, dragi čitatelji, da će Vas zbor Allegro još usrećivati svojim pjevanjem jer će nam to biti najveća nagrada. Dotad, i vi sami pjevajte jer nas pjevanje čini sretnijima, a ne kaže se uzaludno – tko pjeva, dvostruko moli.

Ivana Cvitanušić

Župni zbor

Dolaskom vlč. Dragutina Komorčeca u našu župu 1988., javlja se ideja o osnivanju župnog zbora. Naime, liturgijsko pjevanje i sviranje u župi je predvodila s. M. Magdalena Pajnić koja je djelovala i kao katehistica. Sestra vlč. Komorčeca, gđa. Anica, osluškujući glasove ljudi koji su pjevali na misama, potiče nekolicinu njih da dođu na kor kako bi bili složniji u pjevanju. Nedugo zatim, na poticaj s. M. Magdalene počinju redovite probe zbora. Pjevači su se u početku na probe okupljali u crkvi, a obnovom župnog dvora sele se u župnu dvoranu. Na svom početku zbor broji od pet do deset članova koji redovito pjevaju na svetim misama. Kako je vrijeme prolazilo, broj članova se povećavao. Broj pjevača je često oscilirao tako da se radilo o brojcima od 25 do 30 pjevača.

Pjevači redovito predvode pjevanje u kapeli sv. Benedikta na dan proslave zaštitnika kapele te na tzv. »andeosku nedjelju« tj. na proslavi Anđela čuvara. Također redovito pjevaju u Ježdovcu, u kapeli sv. Mihovila, na dan njezina zaštitnika. Važno je istaknuti da na proslavama sv. Mihovila pjevaju samostalno, a kasnije kao pridruženi pjevači zboru koji djeluje pri kapeli u Ježdovcu, pod vodstvom g. Milana Desnice. Naš župni zbor nekoliko je puta nastupao u Brezovici kod sestara Bosonogih Karmelitanica i sve do 2005. godine redovito nastupa na božićnim koncertima u Ciboni. Tu su, dakako, brojna putovanja i izleti. Bili smo u Glini, gdje je također crkva

sv. Ivana Nepomuka do temelja razorena u domovinskom ratu, te Petrinji i Topuskom. Lijepo i posebno dirljivo bilo je u Osijeku, Đakovu i Vukovaru. Posljednjih nekoliko godina redovito hodočastimo u Ludbreg, Trsat i Mariju Bistricu. Zbor je putovao i u inozemstvo. Prvo takvo putovanje bilo je u Železno u Austriji za vrijeme pohoda pape Ivana Pavla II., zatim u Češku u rodno mjesto zaštitnika naše župe - Nepomukovo, u Austriju u Mariazell, a prošle godine u Alttoting i Marktl am Inn, rodno mjesto pape Benedikta XVI. u Bavarskoj.

Poslije Božića 2004. g. s. M. Magdalena odlazi u mirovinu te za zborovođu dolazi Mladen Krpan. Njegovim dolaskom zbor kreće u novom pravcu. Mladen je došao iz župe sv. Blaža gdje je kao orguljaš djelovao osam godina, a kao voditelj zbora mladih dvije godine. Svoje iskustvo i mladenački polet prenosi na sve članove zbora jer zbor uglavnom čini starija generacija ljudi, no zbog toga ne gubi na vrijednosti. Ozbiljnost rada, disciplina i zauzetost pjevača i zborovođe, vide se u proširenju repertoara. Uvježbavaju se nove mise, razne skladbe i moteti. Poseban trud se ulaže u učenje novih misa koje su često vrlo zahtjevne. Rezultati tog intenziviteta su: troglasna misa fra I. Perana »Mariji Majci Crkve« koju smo izveli na dan proslave našega zaštitnika sv. Ivana Nepomuka, potpuno novih devet skladbi izvedenih prije mise Polnoćke 2005. godine i još mnogo drugih. Premda po godinama nismo mladi, željni smo i dalje

učiti i stjecati nova znanja, a naša najveća nagrada jset upravo zajedništvo s Bogom, kojem ovo sve i činimo već gotovo dvadeset godina. Naš zborovođa trenutno pohađa subotnji glazbeni tečaj «Instituta za crkvenu glazbu Albe Vidaković» te orgulje kod prof. Nevena Kraljića. Mišljenja smo da se sav trud itekako isplati jer zadovoljni su nam i srce i duša, na poseban način sudjelujemo u euharistiji i tako pridonosimo općem dobru naše župne zajednice.

Zbor trenutno broji dvadesetak članova što i nije mnogo kada se uzme u obzir kolika smo župa. Doista, ponekad je teško odlučiti između nekog zgodnog filma na televiziji zavaljeni u naslonjaču i odlaska iz kuće, pogotovo zimi kada je hladno. Ljubav prema Bogu i blišnjemu, ljubav prema pjesmi i zajedništvu ipak je jača od, ponekad, pomalo sebičnih odluka i upravo nas to motivira na či-

njenje te, kako smo već rekli, nemale žrtve. Svjesni smo činjenice da mnogi župljani imaju dugačak popis obveza koje moraju izvršiti tijekom radnog tjedna te da bi uključenje u župni zbor produljio ionako predugački popis, no znamo da to baš i nije uvijek tako. Neki će možda pomisliti da zbor uglavnom čini starija populacija od kojih je većina umirovljena te ima pregršt vremena, no moramo vam reći da gotovo svaki član ima neku dodatnu obvezu i upravo iznenađuje činjenica da je redovitost pjevača na probama gotovo uvijek preko 95%. Na primjer: neki članovi zbora dobrovoljno rade u župnom Karitasu, neki su aktivni u Udruzi umirovljenika, neki dobrovoljno rade u Hospicijskoj udruzi i brinu o najtežim bolesnicima, a neki od nas su u radnom odnosu. Eto, kada malo bolje razmislimo, nije tako strašno odreći se dva puta tjedno po sat vremena i uči-

niti nešto lijepo te doći na pjevanje. Od ukupnog broja pjevača, svega tri člana zbora su muški glasovi što nam dodatno otežava stvari. Naše su orgulje u vrlo lošem stanju te zahtijevaju žurnu potpunu restauraciju. Nadamo se da će vrijeme obnove naših orgulja doći skoro, a kada dođe taj čas svi ćemo se truditi pomoći koliko budemo mogli jer to je iznimno skup postupak.

Ovom prigodom želimo pozvati sve naše župljane koje je dobri Bog obdario lijep glasom da se pridruže i zapjevaju zajedno s nama. Neka se ne ustručavaju ni mlađi ni stariji jer treba nam novih snaga i novih glasova. Da nas je stotina, opet bi nas bilo premalo koliko nas je u župi. Svi zainteresirani mogu se javiti četvrtkom u 19h u domu «Sijač» ili nedjeljom iza Sv. mise u 7,30 i 10,45 sati. Raširenih ruku i otvorenog srca očekujemo sve nove

i buduće članove koji su nam se voljni pridružiti.

Na kraju želimo izraziti zahvalu župniku, vlč. Vjekoslav Pavloviću na nesebičnoj podršci u našem radu i nastojanju u obogaćivanju naše župne zajednice, sestrama karmelićankama iz Hrv. Leskovca na pomoći, a osobito s. M. Teréziji i s. M. Kristini, ansamblu «MI» i gđi Renati Krajini na otvorenim srcima i pomoći u velikim trenucima za naš zbor, ali i cijelu župnu zajednicu.

*«U noći zvjezdanoj kad vlado je mir,
s nebeskih staza sišo je Bog da otkupi
duše svijeta svog!*

*Pjevajte narodi slavu Gospodinu, ljubav
i mir On će vam dat.»*

Blagoslovljen Božić i sretnu Novu godinu želi Vam župni zbor.

Mirjana Kralj i Mladen Krpan

„SREBRNI PIR ZLATNIH ŽICA MI-TAMBURICA“

Dana 18.11.2006. obilježena je svečana 25. godišnjica postojanja HKZ MI-Tamburica.

Svečani srebrni jubilej započeo je misnim slavljem u Kapeli Sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu koje je predvodio dugogodišnji prijatelj i jedan od glavnih pokretača ove zajednice mladih, velečasni Jozo Mario Tolj. Uz njega, misi su prisustvovali i don Anđelko Kačunko koji je bio važna okosnica rasta HKZ MI-Tamburica, te župnik Vjekoslav

Pavlović i vlč. Mijo Matošević te velečasni Franjo Bosnar iz Hrv. Leskovca.

Velečasni Tolj osvrnuo se u svojoj propovijedi na godine koje su iza nas, na problematične trenutke kroz koje su zbor i cijela zajednica MI-jevaca prolazili kao što su rat, predrasude i slično. Osvrnuo se na temeljno geslo „Bog, Crkva, Domovina“ i prekrasne trenutke zajedništva, radosti i prijateljstva.

Održani su i prigodni govori don Anđelka Kačunka, predsjednika HKZ MI

gosp. Vladimira Lončarevića, predsjednika MI-Tamburice gospodina Mire Savića te stručnih voditeljica Renate Krajine i Ljiljane Cvitković. Tom prigodom MI-jevci su dobili i vrijedan poklon – umjetničku sliku poznate slikarice, gđe Mučoli, s motivom masline kao simbolom dugovječnosti, koji se odupire burama i koji nas podsjeća na naš rad.

Tijekom mise izvođene su duhovne pjesme poznatih autora (J. S. Bacha, L. van Beethovena, R. Matza, I. Perana, Š. Marovića) koje su aranžmanima don A. Kačunka i B. Gallia prilagođene tamburaškom orkestru.

Nakon misnog slavlja održan je koncert mladih svirača koji su nova pomlađena generacija poslije dugog niza godina. Izveli su nekoliko tradicionalnih pjesama iz različitih dijelova Hrvatske od kojih su najpoznatije: “Ja sem Varaždinec”, “Tamburaši pokraj Dunava” i “Tu je moja Slavonija”.

Potom je uslijedio koncert zbora zajedno sa sviračima. U svom repertoaru pri-

premili su različite skladbe koje su bile izvođene na različitim festivalima i smotrama. Repertoar pjesama bio je svjetovnog folklornog i duhovnog karaktera. Ansambal MI-tamburica izveo je naizmjenično instrumentalne i vokalno-instrumentalne skladbe. Neke od njih su: Tiridonda (narodna-Hvar), Podoknica (J. Njikoš), Sunčana duša (A. Kačunko), Mala suita (J. Stojanović) Mesec sveti (narodna-Turopolje), Molitva (P. Kinderić/I. Mikić).

Neposredno nakon vrlo uspješnog koncerta i publike koja nas je pozdravila srdačnim pljeskom, poslije kojeg je uslijedio i bis, održan je i prigodni domjenak u blagavaonici Doma sv. Josipa kojeg je svojom pjesmom i svirkom uvećao tamburaški bend „Večernja zvona“ čiji su se članovi okupili iz reda MI-jevaca nakon mnogo, mnogo godina.

Uz mnogo lijepih sjećanja proslavili smo ovaj veliki jubilej s radošću i nadom za daljnji, još uspješniji rad.

Tihana Krajačić

GOSTOVANJE KUD-A MLADOST, ODRA, NOVI ZAGREB

Kulturno umjetničko društvo Mladost iz Odre odazvalo se pozivu velečasnog Vjekoslava Pavlovića te je u župnoj crkvi održan koncert „U društvu tambure“ 12. studenog 2006.g.

Voditeljica programa bila je gđa Ana Smrečki.

Gost koncerta bilo je Pjevačko društvo *Turopoljke* koje su KUD-u Mladost pomogle u izvedbi nekoliko skladbi te solist gospodin Nikola Majdak, dugogodišnji prijatelj KUD-a.

Izvedene su različite poznate tradicionalne skladbe iz hrvatske kulturne baštine: Zdravo Djevo, Milost, Fala, Kaj, Popevke sem slagal, Suza za zagorske brege, Kondorov let, Klinček stoji pod oblokom. Kao završna skladba izvedena je popularna skladba iz muzikla „Jalta Jalta“ – Neka cijeli ovaj svijet. Skladbe su obradili: Ivan Gledec, voditelj i

dirigent tamburaškog orkestra, Tihomir Zlatić, Teodor Boch, Danijel Faber i dr. Zbor je uvježbala gđa Morena Kovač.

Gledateljstvu se obratila gđa Mirna Maravić, Predsjednica KUD-a Mladost te je zahvalila svima prisutnima na angažiranosti. KUD „Mladost“ prvi put je nastupilo u Župi Sv. Ivana Nepomuka. Osnovano je 1976.g. u Odri. Danas okuplja oko stotinjak aktivnih članova koji plešu u tri folklorne skupine i sviraju u dvije grupe tamburaša. Društvo njeguje tradiciju Turopolja i okolice, ali i ostalih krajeva Hrvatske. Nastupali su na različitim manifestacijama, smotrama te su održali mnogo koncerata u Hrvatskoj i inozemstvu. Vjerujemo da je ovim koncertom potaknuta suradnja naše župe i ovog Kulturno umjetničkog društva te se nadamo da je ovo bio prvi koncert, ali ne i posljednji.

Tihana Krajačić

Krijesnice u Virovitici

Župnik crkve svetog Roka i gvardijan franjevačkog samostana u Virovitici fra Robert Perišić i njegovi župljani, 29. su listopada 2006. u gostili Dječji zbor Krijesnice. U Virovitici živi Katarina Jengiđ koja je u početku rada našeg Kluba mladih vodila «Krijesnice». Krijesnice su predvodile pjevanje na misnom slavlju, a nakon sv. Mise izvele su koncertni program izvodeći djela Bjelinskog, Gotovca, Mozarta i dr. Veliki pljesak nazočnih brojnih virovitičana dobili su svi mladi pjevači, među kojima su se istakli psalmisti Iva Kelava, a osobito Franjo Bilić, koji je publiku oduševio svojim čistim dječjim sopranom, u ulozi dirigenta, u skladbi 'Proba za koncert' W.A.Mozarta. Na orguljama je svi-

rala Eva Kirchmayer Bilić, a koncertni program na klaviru je pratio Juraj Radić. Dječji zbor 'Krijesnice' stasao je u vrijedan i respektabilan dječji zbor, a na ovaj se način zahvalio svojoj prvoj dirigentici prof. Kartarini Jengiđ i predstavio njezinom virovitičkom dječjem Zboru 'Zvončići'. U zajedničkom veselom i raspjevanom druženju djeca su susrela nove prijatelje, upoznala crkvu sv. Roka i franjevački samostan, te grad Viroviticu. Osim zahvalnosti virovitičkim franjevcima na lijepom gostoprimstvu. 'Krijesnice' i Klub mladih 'Sijač' zahvaljuju se 'svom' vlč. Miji, a osobito svom župniku Vjekoslavu Pavloviću, koji im je omogućio putovanje.

Eva Kirchmayer Bilić

Jesenji običaji

U zraku se osjeća opuštenost. Na njivama isto postaje sve mirnije. Nema dječje cike, vike, galame, ponekad i plača. Veći su u školi, manji su isto mirni jer se nemaju skogom (s kime) svađati. Voće je već zrelo pa i to treba spremati. Krumpir, luk, česan, mrkvu, grah, sve što je prispjelo treba spremati. Krumpir i mrkvu u trapove, luk i česan saplest u vijence staviti u kolicu ili šupu da se suši, grah osušiti pa u vreće i na tavan. Svaki dan se je imalo posla tako da se nije gledalo na vrijeme. A vrijeme je odmicalo. Počele su kiše i hladniji vjetrovi. Na njivi je još kukuruz. On mora dobro dozreli. Tu je mama zadužena da odluči kad se bere kukuruz. U međuvremenu dok se čekalo branje kukuruza, pekla se rakija da bi se imalo za berače kukuruza. S pečenjem rakije vezane su isto kojekakve dogodovštine koje se samo u takovom stanju događaju, koje se još dugo prepričavaju. To je dobra tema kod branja kukuruza. To je bio poseban doživljaj kad su došli berači. Brat je spremio kola u koja se stavljao kukuruz. Berači su donijeli sepete, popili rakiju i krenuli na njivu. Pošto smo mi imali puno kukuruza, došlo je puno berača. Bili su to mlađi, jači muškarci, mlade snaše i cure. Ni to nije prošlo bez šale. Prepričavali se događaji od proljeća do tada. Bilo je važno da se nešto nije zaboravilo pa su jedni drugima upadali u riječ da bi svatko ispričao na svoj način. Smijeh je odzvanjao dolinama, dragama i brdima, a kola su se punila. Kod kuće se mroalo napraviti puno mjesta, jer je bilo puno kukuruza. Mi smo ispraznili veliku prostoriju u kući, tako da je ostala samo peć i stalaža s loncima da je mama mogla kuha-

ti. Uz šalu i kumedijanje - kako je znala mama reći - brže prolazi vrijeme i ne zna se da je težak posao. Kuća se puni klipovima, njiva ostaje praznija, polako se primiče noć. Da bi šala trajala do noći, muški su našli još preko dana babu rogu. To je neuspjeli plod koji je pocrnio. Kad se išlo kući, jedan je donio babu rogu i nagaravio ženske. One su normalno bježale, vikale, vrištale, smijale se. Tako je završio i taj dan. Napravljeno je puno posla i svi su bili zadovoljni. Berači bi večerali, malo popričali kako je prošao dan, hvalili ponekog od berača, procjenjivali koliko bi moglo biti kukuruza na toj hrpi i slično. Počeli su dolaziti susjedi, prijatelji, poznanici. Često su došli i oni koji su samo čuli da je kod kovača perušanje. Za kratko vrijeme bila je puna kuća perušaća. Kukuruz se je perušao (gulio), bacao u sepete, i odmah se našlo par mladića koji su ga odmah dizali na tavan za sušenje. Tko je imao kukuružarnu, spremao je tamo. Perušina se nosila odmah van. Za to smo bili zaduženi mi djeca, a što smo s veseljem radili. Mama je kuhala veliki lonac mladoga kukuruza, ispekla masnicu. Uz to je bilo rakije a ponekad i vina. Mama je nekad u hrpu kukuruza u zadnji čošak stavila litru rakije, a u šali rekla da je cijeli bocun (pletanka). Pobacala je i jabuka tako da bi šala bila potpuna. Perušaći su se trudili da dođu do čoška ne bi li došli do rakije, a onda je do toga bilo sve isperušano. Skoro su uvijek sve isperušali i došli do rakije. Iako nije bio bocun, u slast su popili koliko je bilo. Drugi dan se bralo i perušalo kod nekoga drugoga, pa smo opet svi bili tamo i pravili šale, a usput napravili koristi. Vrijeme je sve hladnije s puno više kiše. Polja su prazna pa je stoka imala više prostora za pašu. Nije se morala stalno čuvati. Često smo bili u

toploj kući. Tu i tamo smo otišli pogledati gdje su goveda, a ona su uživala u sočnoj travi. Kao da su znala da to vrijeme neće dugo trajati. Ali za njih kao za ljude nije bilo bojazni. Sjenici su bili puni sijena, a i ljudi su za sebe pripremili dovoljno da mogu mirno dočekati zimu. Još je krajem jeseni trebalo kupiti malo prase te ga hraniti za posebnu namjenu.

Zima

Dani su postali kraći, noći duže. Počeli su mrazevi i hladnoća. Ljudi, zadovoljni do sada obavljenim poslom, smirili su se i opustili. Nama djeci su se znale smrznuti noge od hladnoće, usne postati plave i mi smo se znali tresti, ali nismo htjeli u kuću. Jer ako mama vidi da smo se smrznili kao led, ne će nas više pustiti van. Zato smo morali biti hrabri i sve izdržati. Ali ipak je najljepše bilo u toploj kući.

Poslovi na polju su završeni, sve je spremno da se dočeka snijeg. Sve je već na to mirisalo. Za djecu je bilo najljepše kad su uvečer zaspali, a ujutro je sve bilo bijelo. Mlade su žene i cure preko dana štrikale ili prele. Navečer su odlazili u prelo. Tamo su isto štrikale, prele, pjevale. Kad su došli dečki s tamburama, nije više bilo štrikanja i predenja. Nastalo je veselje, ples, pjesma do kasno u noć.

Ono malo prase što je ujesen bilo kupljeno, uz pomoć dobre hrane postalo je veće i okruglije. Odrasli su ga dobro procjenjivali hoće li biti dovoljno veliko, ali ne premasno. Tada je došlo vrijeme svinjokolje. Obaviještena su dva - tri susjeda da dođu pomoći. Vrlo rano se počinjalo. Tada bi mama skuhalo rakiju da se ljudi ugriju. Krenuli su na posao, a mi djeca nismo

rado čuli kako svinje cvile pa smo se pokrili po glavi dok je sve prošlo. Onda smo ustajali i pomagali koliko smo mogli. Bilo nam je zanimljivo vani slušati šale i doskočice susjeda i drugih koji su navratili vidjeti kako ide posao. Popili bi malo rakije, neki i previše, te je trajalo puno duže nego treba. Ali ljudi su tada imali vremena. Kad su svinje bile raspolovljene, došli su mama i tata te mjerili slaninu (špek) da se vidi koliko su svinje preko godine narasle i kako su bile hranjene. Kako bilo da bilo, ipak su bili zadovoljni. Pravili su kobasice, stavljali meso u pac, topili mast. Bilo je tih dana puno posla, ali bilo je i puno vremena. Poslije određenog vremena vadili su meso iz paca i stavljali ga sušiti. Mi smo kao mačci gledali na tavan gdje je meso visilo. Kobasice su mamile mirisom i izgledom. Kad su djeca došla u kuću, promrzla na hladnoći od igre na snijegu, kobasice su još bolje prijale nego što su izgledale. U zraku se osjećalo nešto posebno. Svi smo mi znali da dolazi najljepši blagdan u zimi.

Božić

Ljudi su taj blagdan htjeli dočekati kao najdražeg gosta koji dolazi izdaleka. Pripreme su trajale tjednima. Onaj odojak kupljen u kasnu jesen bio je taman za Božićnu pečenicu, pa je tako i završio. Žene su opet imale puno posla. Morale su kuću urediti, okititi, što se je radilo krep papirom. Od njega su se izrađivale ruže, mašne, saplela se pletenica kojom se ukrašavala kuća. Pošto su bile većinom drvene kuće, ukrasi su se pričvrstili malim čavlom. To ukrašavanje su radili mladi. Njima nije bilo teško po snijegu ići u šumu po borove grane jer su se uvijek pravile šale. To su radili dečki, a cure su radile na-

kit. Netko stariji je otišao po drenovu granu s puno manjih grana, koja se stavljala u jedan kut na policu koja je bila napravljena za te prigode. Tu je inače stajao kip Majke Božje pa je za Božić bio još bolje okićen. Mama je pekla orehnjaču, makovnjaču ako je mogla kupiti maka. Za onu policu s Majkom Božjom i drenovom granom majka je napravila mali okrugli kruh koji se kod nas katolika na Kordunu zove **božićnjak**, što se još i danas radi. Božićnjak je uvijek bio ukrašen od tijesta napravljenim Isusom u štalici, figurama svete obitelji, ovčicama, sve što uz to pripada. Dok se ukrašavala kuća, stariji muškarci su naložili vatru u kovačnici moga tate. Tu je bilo mjesta da se peku dvije pečenice, pa je uvijek netko od susjeda pravio tati društvo. Mi djeca smo to znatiželjno promatrali

Samo nas je mučila jedna mala sitnica: Gdje je mama držala one crvene jabuke za okititi drenovu grančicu. Ali to smo ubrzo zaboravili uz toliko drugih događanja. Morali smo svugdje biti prisutni jer smo mislili da bez nas ne smije ništa proći. Dan je odmicao. Poslovi su se dovršavali. Miris iz kovačnice širio se sve više pa smo se skoro svi preselili tamo. Mama je morala peći puno kruha jer smo mi bili velika obitelj, a na Božić se ništa ne smije raditi. Jedan kruh je bio za djecu da mogu močiti u onu mast što su se pekli odojci. Stariji su bili zaduženi da kažu kada je dobra mast za točanje, umakanje kruha. U tome su sudjelovali i odrasli jer mi smo se brzo zasitili. Ali je bila važna ta cijela ceremonija. Obično je to bilo počelo dan prije Badnjaka, jer se na Badnjak ne mrsi kako su roditelji rekli. Na Badnjak se je postilo uz

grah na salatu bez ulja i pogaču. Usput su žene dovršavale druge poslove, a muškarci su imali svoje obaveze, nacijepati drva, pripremiti blagu hranu itd. Badnjak je započinjao tako da smo mi djeca rano ustajali i odlazili kod susjeda. Kad smo došli na vrata čučnuli smo i kvocali kao kvočka, za sreću da susjedu iduća godina ima puno pilića. A susjeda nam je dala oraha, lješnjaka, jabuku. Isto tako su druga djeca dolazila k nama. Dan je brzo prošao jer su dani za Božić kratki. Mi smo se veselili kratkome danu jer navečer počinje obred koji se ne zaboravlja. Onaj okrugli kruh Božićnjak stajao je u sobici do navečer kad su došli mama i tata po njega. Mi smo svi klečali na podu prekriveni slamom, ugasili petrolejku. U tom času ulaze roditelji, mama sa svijećom osvjetljava puta, tata nosi Božićnjak te govori – „Bože daj da bili živi i zdravi na ovo Isusovo rođenje.“ – mi svi odgovaramo:”Daj, Bože.” Tada izmolimo Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu. Tata stavi Božićnjak na policu gdje je bila grančica ukrašena jabukama i s malo novaca. Oko Božićnjaka su se stavljale sve žitarice, orasi, lješnjaci, svega po malo da se vidi kakav je bio urod i da se poželi iduće godine isto tako. Kad je sve obavljeno, kako pripada ide se večerati i spremati na Polnoćku. Sa svih strana se čuju pjesme, samo za Božić pjevane istom melodijom bez glazbe. Pjeva se u kolu i bez kola. To se zove „Hej Janje moje“ karakteristično za ovaj dio, a to se pjeva i pleše samo od Božića do Sveta tri Kralja, u Slunju i okolici. Svega se toga rado sjetimo makar nije bilo poklona za Božić, ali ni drugi nisu ništa dobivali. Nismo znali da takvo nešto postoji. Nama djeci u mojoj kući je bio na Božić ujutro postavljen mali stol na kojemu je bilo svega kao na velikom stolu. Da smo dobivali

poklone, možda ne bi danas pisala o drugim svim stvarima, jer bi samo mislila na poklon da drugo ne bih ni primjetila. Mislim da bi to bila velika šteta. Šteta je bilo i to što nismo mogli ostati te dane kod kuće, jer smo morali u školu. Bili bi posebno kažnjeni za nedolazak. Hvala Bogu, toga više nema!

Tjedan dana kasnije bila je Nova godina pa smo bili slobodni da bi nadoknadi li propušteno. Lijepo je dočekivana Nova godina - sa plesom i programom za doček. Sve je to bilo djelom svih priprema pa nije bilo toliko novo osim Nove godine. Nakon toga se sve smirivalo. Još su se slavila i Sv. Tri Kralja. Pripremalo se za dolazak svećenika na blagoslov kuća. Na Sveta Tri Kralja se je otplesalo „Hej Janje moje“ i do drugog Božića je bilo zatvoreno kolo. Preko cijele godine se normalno išlo u crkvu, ali po zimi se imalo više vremena pa se išlo još više. Svaku nedjelju po dvoje ili troje iz kuće išlo je na misu 6 kilometara u je, na primjer grablje, drvene vile, brane, držalice za motike, hranili stoku. Žene su, kao i uvijek, imale svoj posao. Osim kućanskih poslova i obično puno djece, morale su i tkati na tkalačkom stanu (krosnima) da bi imale odjeću i obuću te posteljenu za cijelu obitelj. One nisu nikada bile bez posla. Vrijeme je prolazilo, dani su bili duži, snijeg se topilo. Ponekad se osjeća miris proljeća. Ljudi jedva čekaju da krenu opet ispočetka od proljeća. Taj se krug svaku godinu ponavlja. Za svoj trud će biti na kraju godine nagrađeni.

Drago mi je da se ti običaji još održavaju. To je jako lijepo da se oni obnavljaju i da ima još ljudi koji ih poštuju. Svi običaji su lijepi pa tako i naši, iz moga rodnog kraja Korduna. I nitko ne može reći da nisu jer nama jesu.

Dragica Burić

Moj put na Modrave

Masline, more, kamen i krš... To je duh Modrava; duhovno–radno-rekreacijskog kampa u blizini Šibenika. Modrave su mjesto iznimne susretljivosti ljudi, gdje se u skromnosti i jednostavnosti promatra priroda i uživa u njoj.

Dolazeći na Modrave, čovjek se zapita jesu li te priče istinite? Zar stvarno pereš zube u moru i spavaš u šatoru?

Hm...Dođoh brodom, vidjeh previše skakavaca i ostadoh jer me mjesto očaralo svojom jednostavnošću. Spavanje na paletama u šatoru s našim susjedima skakavcima, pranje zubi i tuširanje u moru, pranje pribora za jelo na zemlji i moru... Bi li netko poželio doći?

Sve te sitnice toliko su nebitne naspram duha koji u Modravama vlada: jutarnja

molitva časoslova uz zijevanje, obroci uz ose, vrijeme šutnje za sabranost i susret s Bogom (također za jedan brzi spavanje), rad i obrađivanje maslina (tko kaže da je maslina neobrana ? Nas 80 ih je obrađivalo...), rekreacija (jeste li ikad doživjeli natjecanje na luftićima?), sv. Misa među maslinama, susreti i razgovori mladih, pjevanje i igra dugo u noć...

Modrave su predivan primjer kako Boga naći u jednostavnosti srca i skromnosti situacije. Kako Ga naći i prepoznati u prirodi koja je na Modravama netaknuta; kako Ga prepoznati u očima ljudi... Modrave su primjer kako nije potrebno mnogo da bi čovjek bio sretan i ispunjen. Potrebno je samo dati dovoljno prostora da srce može djelovati...

Mladi iz cijele Hrvatske tjedan dana žive kao obitelj, ne mareći kako će izgledati i što će obući. Biti na Modravama znači živjeti u skladu s prirodom i diviti se svim njenim bogatstvima. Misa u masliniku ima prizvuk Isusove molitve u Maslinskom vrtu gdje uz lagani povjetarac, sunce na obzoru i svakolike male životinje čovjek osjeća mir...

Danas je teško naći mirno mjesto gdje bi čovjek tražio Boga. U žurbi i vrevi ulice, u stalnoj rutini, čovjek nalazi Boga «usputno», kao nešto što mu popunjava prostor dok ima malo vremena. U Modravama čovjek osjeća poticaj i mir, duhovnu snagu i radost da Ga traži. Tako se molitva mnogih ljudi uzdiže k Njemu...

Modrave imaju termin za primanje mladih kroz cijelo ljeto pod vodstvom SKAC- a

tj. Studentskog katoličkog akademskog centa u Palmotićevoj. Obrada maslina je prije dvije godine urodila plodom: počelo se raditi maslinovo ulje, tako da trud nije bio uzaludan...

Pa eto, ako ikada poželite otići, potrebno je samo malo dobre volje i čisto srce prema Bogu i ljudima. A sve drugo samo crpi svoju snagu na tom izvoru...

Marija Matešić

Mali Lošinj – 3. grupa, animatori (srpanj 2006.)

Ljetovanje na Malome Lošinju u društvu mladih animatora iz zagrebačke nadbiskupije prekrasno je iskustvo kojeg ću se dugo sjećati. Bilo nas je dvadesetak u grupi, a s nama su bila i tri bogoslova te vlč. Mijo Rak kao duhovni voditelj. Bili smo smješteni u Domu sv. Martina gdje smo se nakon nekoliko dana osjećali kao kod kuće. Tik ispod Doma prostire se more, što nam je bitno olakšalo odlaske na kupanje. U tih tjedan dana svi smo se jako zbližili i odlučili ostati u kontaktu, što nam zasad i uspijeva. Iako još nismo uspjeli ostvariti projekte koje smo isplanirali, vjerujem da će s vremenom ideje s Malog Lošinja biti realizirane. Tih tjedan dana brzo je proletjelo i svima nam je bilo žao kad smo se ukrcavali u autobus za Zagreb. Međutim, odlazak iz Lošinja zaista nije predstavljao kraj našeg druženja, već početak zajedničke suradnje i povezivanja župa posredovanjem mladih. Upravo to su nas i učili tijekom radionica koje su bile svakodnevne na Malome Lošinju. Osim radionica na kojima smo mnogo naučili, svaki dan smo prisustvovali Svetoj Misi, te smo imali i duhovnu obnovu koju je vodio vlč. Mijo Rak. Osim radnih obveza imali smo dovoljno vremena za kupanje i druženje, što je uvelike pridonijelo našem zbližavanju u samo tjedan dana. U nedjelju 30. srpnja krenuli smo na cjelodnevni izlet na otok Susak i time zaokružili naše lošinjsko putovanje. Ponedjeljak je donio nove mlade animatore, a mi smo napustili Mali Lošinj gdje smo proveli zabavnih i poučnih tjedan dana. Iskreno zahvaljujem svima koji su mi omogućili da budem dio toga nezaboravnog putovanja župnih animatora.

Tihomir Malić

Marija Bistrica 2006.

Najteže je početi. Još teže kada te pritišću rokovi sa svih strana, a glavna urednica non-stop zove da pita je li gotovo.

Je li gotovo? Što, da joj sada opet slažem?

Mislim si....je, gotovo je, al u mojoj tikvi, to kaj ti to očeš na papir, to je druga stvar. Adje da započnem:

Dana 9. i 10. rujna mladi naše župe sudjelovali su na hodočašću mladih i vjernika grada Zagreba, Lučkog i Stupnika u zavjetnom svetištu Mariji Bistrici. Okupili smo se u šest ujutro moleći čučersku Gospu da nam se prestane zijevati i da se usredotočimo na Misu. Jutarnji hod uz kišu, blato i žuljeve nisu smetali u ustrajnosti da se vratimo doma u tople krevete... ups... da se dođemo pokloniti Mariji. Težina ruksaka i vreća za spavanje nisu omele snagu da se dalje veremo po brežuljcima ko čobani jer su se ionako ruksaci i vreće vozili u kamionu.

Ah, gledam ove ljude kako se muče jer ne mogu istovremeno držati kišobrane i «posudit» jabuke iz usputnih voćnjaka. Da im pomognem? Hm, budem ja bio dobar. Ipak idem k Mariji... s najvećim jabukama...

Htio sam razgovarati s ljudima koje sam sreo na putu, ali oni nisu mogli doći do riječi od punih usta (ah, šta da se trudim, ipak je to nepristojno).

Nametal sam žepe kaj pravi Žumberčanin i krenul dalje.

Znate, malko sam razmišljao o svemu ovom. Bogu nije bitno kako sam živio, jel mi je bilo teško u zivotu, koliko sam pado i penjal se.

Njemu je samo bitno kakve sam mu marelice, kruške i jabuke donesel.

A moje su bogmeč črlene kaj se da. Al u čemu da ih nosim? Ruksak svoj nosim, al on je pun. Ništa, odustajem od svega. Idem ovakav kakav jesam (zmazan ko prasac). Ubrzao sam hod. Htio sam biti prvi da si zauzmem najbolji pod.

Dolazimo na odredište u Mariju Bistricu. Primio nas je komitet animatora i smjestio po skoli. Nakon kratkog predaha uslijedila su popodnevna druženja...spavanje.

Večer. Za to živim i dolazim u Mariju Bistricu. Procesija sa svijećama. Umorne noge se polako u povorci dižu i klanjaju svakoj postaji dok riječ Marija svake sekunde odzvanja u onoj prozirnoj škatuli koja omata moju malu svijeću.

Trnci. Ma kakvi trnci. Ovdje trebate biti da ovo doživite. U jednom trenutku shvatio sam da je cijeli moj život bio apsolutno ništa. Postaje mi beznačajno sve ono što sam do sada smatrao vrijednim. Dom, kakav dom. Ta živim poput konja i da me još netko udomljuje. Pa ne pada im na pamet.

Posao, karijera, novac - san su svakog čovjeka. Ma o kakvim da vam vrijednostima govorim kad mi je toliko hladno i da mogu omotal bi se oko te svijeće koju sam stisnuo svojim čevapima i nedam je nikome.

Molim se.....ne Mariji, nego toj maloj svijeći da mi potraje dok se ne spustim s ovog brega jer me hladnoća šora sa svih strana. Nisam sam. Gledam i promatram malo ljude oko sebe i vidim prozobla tijela, ali i jedan neopisiv sjaj u očima koji kip opet pretvara u čovjeka. Pitam se zašto su ti ljudi došli.

Pa zašto sam ja došao? Nemam ni one jabuke, a opet mi je drago što sam ovdje.

Svake godine hladnoća, a ja se opet vraćam. Zašto?

Shvaćam da me vuče jedan neopisivi žar i ljubav za ovu noć. Volim vidjeti onu toplinu i sjaj plamena svijeće u očima onih koji je nose. Volim vidjeti onaj rastinjali plamen tako male svijeće koja je jedina ovdje sada kad mi je hladno. Volim vidjeti one ljude koji su tu došli jer osjećaju pripadnost.

Da, ljudi, pripadnost. A ja sam takav konj da bi se iz svega glasa izderal da me netko ovdje zaveže s ovim ljudima i ne pušta.

Toliko mi je stalo u ovom trenutku.

Do jučer sam gledao u pod, a danas sam ovdje s ljudima. Ne treba mi ništa. Gdje je sad taj novac kad mi je hladno?

Želim samo te ljude oko sebe. Želim opet čuti glas: Marija. Sve mi uzmete, ali mi ostavite ovu noć. Sve bih mijenjao za jednu kavu s ovim ljudima.

Polako se spuštala noć i tonuo sam u san. Zadnje trzaje potrošio sam na ljude do mene. Imao sam osjećaj da želim toliko toga reći, kao da smo potpuni stranci. Zadnji trzaj na prijatelja.

Probudio sam se okružen ljudima koji su proživjeli sve ono što i ja. Tako mi je drago što su ovdje sa mnom.

Podnevna misa je održana vani na trgu. Nakon mise i kratkog zadržavanja u Mariji Bistrici, uputili smo se prema Zlatar Bistrici za Zagrebačku pozornicu.

Daniyel Matešić - Jazo

38. PLANINARSKI KRIŽNI PUT

SUBOTA - 7. listopada u rano subotnje jutro počelo smo se okupljati ispred župne grkokatoličke crkve u Sošicama. Kada smo se napokon svi okupili i bili na broju, ušli smo u crkvu gdje je započela grkokatolička misa koja mi se je jako svidjela te je za mene bila jedno prelijepo iskustvo, a nadam se da je bila i ostalim mladima. Vrlo je zanimljiva i neobična te smo sada upoznati i s takvim načinom slavljenja.

Nakon mise dobili smo doručak kojeg su nam pripremili župljani iz Sošica. Kada smo svi pojeli, krenuli smo na Križni put, putem prelijepih brdovitih šuma

žumberačkog gorja. Dok smo tako hodali, od postaje do postaje odzvanjali su zvuci molitve, pjesme, smijeha i radosti. Oko podneva stigli smo i do pauze za ručak uživali smo u prekrasnoj prirodi. Nakon što smo se odmorili, nastavili

smo put prema Kalju gdje su ujedno nalazila i naša zadnja postaja prvog dana i škola u kojoj smo spavali. Kad smo stigli i smjestili se u školi, imali smo kratku katehezu o europskom susretu mladih (Taize) koji će se održati u Zagrebu. Kako je kateheza završila, počeo je skeč što su ga izveli framaši. No, prije počinka imali smo procesiju i klanjanje u župnoj crkvi. Klanjanje je bilo tako lijepo, da nije bilo niti jedne mlade osobe, a da je klanjanje nije dirnulo u srce. Kako je klanjanje završilo, tako su se grupe mladih vraćale u tišini prema školi gdje smo spavali. Poslije ponoći ugasila su se svjetla i nastala je tišina u kojoj smo svi pozaspali.

NEDJELJA - 8. listopada- predivno jutro donijelo nam je još jedan dan koji smo započeli molitvom i zajedničkim doručkom.

Potom smo krenuli dalje svojim putem. Brda, šume, prelijepa priroda bila je ispred nas. I tako malo- pomalo umorni od hodanja, ali s ponosom i pune duše stigli smo do još jedne pauze za ručak. Nakon ponovnog hodanja približili smo se našoj posljednjoj postaji: župnoj crkvi u Stojdragi, koja je ujedno bila i naš cilj. Križni put smo zaključili svetom misom i završnim blagoslovom. Nakon mise smo se pjesmom, plesom i zakuskom oprostili od Planinarskog križnog puta i novih prijatelja te tako krenuli svatko svojim putem kući.

Vjerujemo da će 39. Planinarski križni put donijeti mnogo toga, nešto novoga i nečeg staroga što je već postalo tradicija, kao kava u 6 sati ujutro.

Radujem se tomu i zovem vas da se pridružite nama mladima u istom zanosu.

Marija Carin

ZRNO NADE – PRESJEK

Dragi čitatelji, a posebice mladi, kao što znate zajednica *Zrno nade* je zajednica mladih koji su vođeni istom zvijezdom vodiljom – slijediti Krista. Možda je naš put ponekad i težak, ali ipak se ne damo. Postojimo već oko godinu i pol te je tako nedavno naša zajednica postala i službena te smo sada registrirana udruga.

Od našeg osnutka dosta se toga radi, ali još uvijek ne dovoljno. Još nas nema dosta, svega 15-tak, kako bi mogli raditi velike stvari, ali činimo male korake prema tome. Nastavili smo voditi vjeronauk petkom u sklopu 2. sinode (iako sada sve malo stoji zbog Europskog susreta mladih), ali nakon Nove godine planiramo ponovno početi.

Redovno sudjelujemo na susretima katoličke mladeži u sklopu Nadbiskupije (Planinarski križni putevi, Marija Bistrica, Modrave, Mali Lošinj, Happy centar) Organizirali smo za Nepomukove dane turnir u odbojci, sportu koji je postao zaštitni znak u lijepo vrijeme nakon napor-

nih dana na faksu, poslu i školi. Uspostavili smo dobre odnose s mladima iz našeg dekanata te pokušavamo raditi nešto na i na toj razini. Ovog ljeta bili smo na moru na otoku Pašmanu gdje smo se upoznali s franjevačkim samostanom i fra Vladom.

I ove godine, kao što smo to radili i prošle, izrađujemo nakite i ukrase za Humanitarnu akciju Dajmo Božiću mir koja se ove godine radi na razini župa.

Zrno nade također je najglavniji organizator Taizejskog susreta, no budući je ovo susret svih mladih, nadamo se da će nam se i svi mladi naveliko pridružiti i proslaviti Novu godinu zajedno s nama, i to na drugačiji način, duhom ispunjeni i vođeni pjesmom.

Pozivamo sve mlade koji imaju volju, hrabrost i ideje da nam se pridruže i postanu članovi zajednice *Zrno nade*. Sastanci su nedjeljom poslije večernje svete mise u Domu Sijač.

Tihana Krajačić

Dječji vrtić "Hrvatski Leskovac"

Na danima dječjih vrtića grada Zagreba

Dani dječjih vrtića grada Zagreba održali su se po 10. put s ciljem predstavljanja rada i postignuća dječjih vrtića u svim vidovima rada s djecom, osobito u onom vezanom uz kretanje. Ova jubilarno okupljanje našlo je svoje mjesto pod sunčanim nebom, u nedjelju 15. listopada 2006. na prekrasno uređenom zagrebačkom malom moru – jezeru «Bundek». Uz glazbu, igru i zajedničko druženje s roditeljima svoj rad je predstavljalo ukupno 35 vrtića (što privatnih, što gradskih) s područja Grada Zagreba.

Na Bundeku su bila i djeca skupine «Patkice» dječjeg vrtića «Hrvatski Leskovac», koju već šestu godinu za redom odgajaju odgajateljice Marica Vidić i Branka Drobilo.

Program je započeo oko podneva. Ukrašena bedževima i žutim kapama-šiltericama, u pratnji profesionalnih bubnjara i njihovog svečanomarširajućeg ritma, djeca su sa svojim odgajateljicama pristizala do centralne pozornice na istočnoj obali Bundeka, noseći u rukama raznobojne balone i transparente s nazivima svojih vrtića. Bila je to najljepša i najveselija povorka koju su pratili roditelji, braća i sestre, djedovi i bake ...

Kratki program i vesela glazba uveli su nas u svečano otvorenje 10. dana dječjih vrtića Grada Zagreba, a onda je nebom zalepršalo stotine raznobojnih balona puštenih iz malih dječjih ruku, ali uz blagoslov njihovih velikih srdašca. Jer, nije se samo tako lako odreći svog

šarenog balona... Nebo nad Bundekom zaplesalo je u simfoniji duginih boja, a dječji pogledi pratili su nestašne balone dok nisu postali samo točkice na beskrajnom nebeskom plavetnilu.

Nakon svečanog dijela, uslijedio je dio programa organiziran na vrtićkim punktovima koje su postavili odgajatelji i stručni timovi vrtića. Na južnom

dijelu jezera Bundeck smjestio se i punkt dječjeg vrtića «Hrvatski Leskovac». Fotografijama i plakatima prezentirana je izrada eko-sportskih rekvizita koje su s odgajateljicama zajedničkim trudom izradila djeca i njihovi roditelji na zadnjem roditeljskom sastanku. Svi rekviziti bili su izloženi uz mogućnost upotrebe i izrade novih (za one koji su se željeli okušati u toj vještini pretvaranja otpada u didaktičku igračku). Bilo je tu vijača, kuglana, štula, užadi, loptica...

Ipak, najveselije je bilo isprobati spomenute rekvizite u natjecateljskim igrama s roditeljima. Prvo su djeca odigrala jedan krug natjecanja kako bi «probila led» i osmjelila roditelje na samostalnu prijavu u slijedećoj igri. Neki se roditelji i jesu samostalno javljali, a ostali su se «morali» javiti pod teretom molbe dječjih pogleda. Svako se je dijete željelo natjecati sa svojom mamom ili tatom pa roditelji baš i nisu imali puno izbora. Međutim, nakon prve zajedničke igre u kojoj su se dijete i roditelj natjecali s ostalim parovima u «tronožnom hodanju», nije bilo teško naći roditelja dobrovoljca za slijedeću igru u kojoj su roditelji morali brzo trčati noseći svoju djecu na leđima (tzv. «piši-lonca»). Uz smijeh i veselje nadaleko se orilo navijačko «Plavi-plavi!», «Hajd' mo žuti!», «Crrrrveniii!». I što je najbolje od svega, toliko smo se dobro zabavljali da nam uopće nije bilo važno tko je pobijedio, a tko je na cilj stigao posljednji.

Svi smo ustvari bili pobjednici jer su djeca jednu predivnu sunčanu nedjelju provela uz svoje dvije obitelji – onu prvu, pravu obitelj, koju čine roditelji, braća, bake i djedovi te uz onu drugu, ali ne i manje važnu, vrtićku obitelj, koju čine tete i prijatelji iz vrtića, a uz koje dijete provede gotovo 10 sati svakoga dana. Na okupu su se našli svi djetetu najvažniji likovi njegovog životnog puta pa nas onda i ne čudi pojava dječjih suza kada je kasnije trebalo poći kući.

Dan kasnije, u ponedjeljak, «Patkice» su ponosno hodale hodnicima i sobama našeg vrtića, svima prepričavajući vesele doživljaje s Bundecka. I imale su razloga biti i ponosne i vesele, jer su imale privilegiju i čast da prezentiraju sebe, svoju obitelj i svoj vrtić na jednoj tako velikoj i značajnoj manifestaciji, a sve u duhu suradnje roditelja i vrtića te provođenja suvremenih odgojnih i ekoloških tendencija.

Bravo «Patkice»!

*Arijana Plahutar, pedagoginja
Dječji vrtić «Hrvatski Leskovac»*

RAZMIŠLJANJA PRVOPRIČESNIKA O BOŽIĆU

Konjušić, Ivan: „Za mene je Božić kad dobivam darove. Kad slavim Božić. Kad mali Isus s dudom skače od dimnjaka do dimnjaka i kad donosi darove pod bor.“

Filipović 3.a.: „Meni je Božić najbolji Blagdan, jer se rodio Isus i što je noć ili Dan ljubavi.“

Došen, Antonija 3.a.: „Za mene je Božić najljepši dar od Boga zato što se kupuje bor, krasi ga se, dvorišta se krase i kuće i idemo na proslave u Crkvu. To za mene znači Božić.“

Bradač, Karlo 3.b.: „Božić je za mene nešto prelijepo. Ljudi daruju svoje naj-

milije i svi su sretni. Za vrijeme Božića kitimo bor i slavimo Isusovo rođenje. Božić je nešto najljepše u mom životu. Za Božić jedemo svečanu večeru.“

Brico, Ana-Marija 3.b.: „Božić je za mene blagdan koji slavim sa svojom obitelji. Božić je za mene najdraži blagdan zato što se na Božić rodio Isus Krist, naš Spasitelj. Pred Božić kitimo bor i to mi je sreća. Na Božić idemo na misu i radujemo se kada Krist dođe u naša srca. Drugi dan Božića svećenik dođe u naše kuće i posveti ih.“

Kučinić, Marko 3.a.: „Za mene Božić znači ljubav, prijateljstvo, dobrotu, pomaganje, rođenje Isusa - Kralja i svetog

čovjeka, zajedničko kićenje bora.“

Martinović, Toni 3.a.: „Za mene je Božić moje rođenje. To je dan kad se rodio Spasitelj. Ja stavim bor u kuću i kitim ga, stavljam štalicu također. Veselim se jako kada je Božić. To je dan na koji nam je Spasitelj dao život. Na Božić dobijem dar. Jedva čekam Božić ove godine 2006.“

Ana Omrčen Čeko 3.b.: „Ja Božić doživljam jako lijepo. Toga dana se moja obitelj i ja molimo i kitimo bor, a ispod njega su svake godine jaslice. Za mene je Božić veliki blagdan jer se je toga dana rodio Isus u jednoj maloj štatici. Ja Božić doživljam jako lijepo, s molitvom i s ljubavlju. Tako moja obitelj slavi Božić.“

Jambrek, Monika 3.c.: „Ja na Badnjak kitim s mamom, tatom i bakom bor. Kuglice su šarene. Uvijek idem na Polnoćku. U Crkvi su dva velika bora okićena svim vrstama kuglica. Uvijek su složene prekrasne jaslje. Na Božić se igram.“

Ivančić, Karla 3.b.: „Moja obitelj i ja slavimo Božić tako da idemo svake nedjelje na misu. U Crkvu ide tata da blagoslovi hranu koju ćemo jesti. Za Božić svi skupa kitimo bor, tata stavlja na vrh bora zvijezdu repaticu koja se pojavila na nebu čim se Isus Krist rodio. Mama, tata i ja svi se pomolimo prije ručka, večere i doručka. Tako moja obitelj i ja slavimo Božić.“

Lopuh, Laura : „Mi Božić slavimo sa susjedima, jedemo kolače, pijemo sok. Pjevamo božićne pjesme. Idemo na misu i molimo se. Jedemo juhu, govedinu, meso, krumpir, zelje, salatu. Kitimo Bor i stavljam jaslice.“

Hrestak Tea 3.b.: „Božić je sveti blagdan. Moja obitelj i ja slavimo Božić i kitimo bor. Božić slavim s mamom, tatom i bratom. Ja sam na Božić jako sretna zato što se tada rodio Isus. Kada slavimo Božić, to znači da se trebamo voljeti i poštivati jedni druge.“

Sv. Cecilija

U kasnu jesen, na datum 22. 11. slavimo blagdan **Sv. Cecilije**, djevice i mučenice, zaštitnice glazbe.

Upravo zbog toga što je u našoj župi glazba toliko zastupljena i grije naša srca i duše, a mnogo se ljudi moli ovoj svetici da im podari dobar glas, za ovaj smo broj **Brazde** odabrali baš tu Sveticu.

Sveta Cecilija, djevica i mučenica, svoj je život dala za pravi put – put svjetla i istine svjetla.

Sveta Cecilija je jedna od najznačajnijih figura ranoga kršćanstva. Srednjovjekovni pisac Jakov da Voragine u svom djelu *Flos sanctorum* u imenu Cecilije gleda nebeske ljljane - Coeli lilia. Pa ipak, kritički povjesničari u životopis svete Cecilije stavljaju mnoge nejasnoće, dakako ne moralne prirode, već što je legenda, a što stvarnost? Unatoč tome, kod obnove kalendara spomendan je sv. Cecilije ostao gdje je i bio i to kao obvezatan spomendan. Hagiografi kažu da bi bez nje, koju glazbenici štiju kao svoju zaštitnicu, naš kalendar postao siromašnijim.

Što se tiče sv. Cecilije, sigurne su i rječite barem dvije činjenice: prva je naziv *Bazilike sv. Cecilije*, koji je veoma star; datira sigurno iz vremena prije Milanskoga edikta, dakle, prije 313. godine. Svetičin se blagdan slavio

u njezinoj Bazilici u Trastevereu - rimskoj četvrti - već godine 545.

Druga je činjenica također veoma značajna, a ta je da je bila pokopana u Kalistovim katakombama i to na počasnom mjestu, uz takozvanu "Kriptu papa". Kasnije je njezino tijelo papa Paskal I., koji je bio veoma pobožan prema ovoj svetici, dao prenijeti u kriptu Bazilike u Trastevere. Koncem XVI. stoljeća sarkofag je sv. Cecilije ponovno otvoren, a tijelo pronađeno u još dosta očuvanu stanju, obučeno u odjeću od svile i zlata. Tada je slavni kipar Maderna isklesao poznati svetičin kip u mramoru koji je vjerna reprodukcija - kako se pripovijeda - pogleda i položaja tijela svete mučenice. Kopija toga kipa nalazi se još i danas u Kalistovim katakombama, podsjećajući tako da je svetičino tijelo najprije ondje počivalo.

U legendarnom opisu mučeništva sv. Cecilije, koji je nastao dosta kasno, ona se uzvišuje i slavi kao najsavršeniji uzor kršćanske žene koja je iz ljubavi prema Kristu ispovijedala djevičanstvo i podnijela mučeništvo.

Legenda kaže da je Cecilija bila plemenita roda, bogata, da je svaki dan išla na misu, koju je u katakombama pokraj Apijeve ceste služio papa Urban. Putem su je čekali brojni siromasi, prema kojima je uvijek

bila milostiva i darežljiva srca. Kad su je dali za zaručnicu Valerijanu, na dan zaručaka, "dok su odzvanjali glazbeni instrumenti, ona je u srcu pjevala samo Gospodinu". Odatle ideja glazbenicima da je izaberu za svoju zaštitnicu. Prije nje se slavio zaštitnik glazbe sv. Ivan Krstitelj čiji je otac Zaharija kod njegova rođenja zapjevao svoj kantik „Benedictus“. Kad je Cecilija, prema legendi, postala Valerijanova žena, rekla mu je prve noći: „Neka me ne dotakne nijedna profana ruka jer mene štiti anđeo. Ako me budeš poštivao, on će te ljubiti, kao što ljubi i mene.“ Valerijan se tada pokorio Cecilijinu savjetu, dao poučiti u vjeri i krstiti od pape Urbana te je onda skupa s Cecilijom i svojim bratom Tiburcijem podnio mučeništvo. Iako baš u takvu obliku, izvještaj je samo pobožna legenda, no ipak postoje povijesne osobe - mučenici Valerijan i Tiburcije koji su pokopani u Pretestatovim katakombama. Prema legendarnom opisu muke Cecilija je bila osuđena na smrt tako da joj se odrubi glava. Krvniku to nije uspjelo učiniti ni s tri udarca. Cecilija je tada zamolila da prije smrti smije još vidjeti papu Urbana. U očekivanju toga posjeta kroz tri dana je nastavila ispovijedanjem kršćanske vjere.

Smatralo se da je Cecilija za svoga života bila tako bliska nebu te je mogla čuti anđeosko pjevanje. Govorilo se da ona može svirati na svakom glazbalu. Stoga ona izumi orgulje i posveti ih za bogoslužje. Zato se i časti kao zaštitnica glazbe i glazbenika. Na slikama se obično pojavljuje slušajući glazbu, pjevajući ili svirajući na kakvu glazbalu. Posebna su joj obilježja orgulje, a gdjekad se pojavljuje s tri ožiljka na zatiljku. U njezinoj blizini ili nad glavom često je kruna bijelih ili crvenih ruža. Ne

mogavši je više ispovijedati riječima, svoju je vjeru u trojedinog Boga izrazila prstima. I upravo ju je u tom položaju i ovjekovječio slavni majstor Maderna.

Imena su po katoličkom kalendaru Cecilija, Cilika, Slavujka.

Što još reći o ovoj pobožnoj svetici. Glazba je bila njezin život i to u obliku riječi njezina srca. Svatko od nas trebao bi slušati riječi svoga srca i zazvati Gospodinovo ime jer glazba srca najjača je glazba. Ona može pokoriti sva zlobna djela. Glazba koja mora biti iskrena, vjerna i srdačna.

Pjesma koja dolazi u Gospodinovo ime najljepša je pjesma. Nju mogu ispjevati anđeli, ali i svatko od nas ako sluša glazbu srca.

*Tihana Krajačić
/podaci preuzeti sa Interneta/*

Intervju: Juraj Radić

Dragi Jurju, u ovom broju naše Brazde željeli smo predstaviti mladu osobu koja svojim radom pridonosi našoj župnoj zajednici u velikom obujmu. Ovog puta odabir je pao na tebe.

Ti si jedna povučena, samozatajna, iskrena osoba za koju se može reći samo dobro.

Htjeli smo predstaviti tvoj talent, tvoju marljivost i tvoj rad i drugima.

Moja prva pitanja bit će vrlo jednostavna. Kako se zoveš? Gdje živiš? I koliko imaš godina?

Imam 20 godina, živim u Stupniku, u Drobilinoj 10 od 1991. godine kad smo dovršili obiteljsku kuću. Prije toga živjeli smo kod djeda i bake u Zagrebu (Siget).

Što nam možeš reći o svojem glazbenom obrazovanju budući da te ponekad ljudi nazivaju virtuozom? Otkuda potječe tvoja ljubav prema glazbi? Tko je imao najviše utjecaja na tvoje glazbeno usmjerenje?

U glazbenu školu krenuo sam u vrijeme kad sam u osnovnoj školi "Lučko" pohađao treći razred. Budući da mi je tata

operni pjevač, a mama pleše u Folklornom ansamblu LA-DO, od najranije dobi bio sam u doticaju s glazbom. Kod kuće smo imali pianino pa sam se volio igrati s tipkama, pokušavao sam nešto i skladati. Kako sam doma već imao instrument, bilo je najlakše da u glazbenoj školi odaberem upravo klavir.

Tijekom godina provedenih u osnovnoj glazbenoj školi zaista sam zavolio svirati tako da sam nakon završetka osnovne glazbene škole (traje 6 godina) odlučio upisati srednju glazbenu školu (4 godine). Bilo je dosta naporno paralelno pohađati dvije srednje škole, no volio sam glazbu, tako da mi nije bilo teško. Pri završetku 4. razreda nisam bio siguran hoću li upisati akademiju ili studij fizike, no nekoliko mjeseci prije prijemnog ispita zapao sam u određenu krizu s klavirom pa sam na kraju ipak završio na fizici.

Ja sebe, naravno, ne smatram virtuozom, jer znam da nitko sa završenom samo srednjom školom nije vrhunski pijanist. Da bi netko postao pravi virtuoz, potrebno je uložiti strahoviti trud (potrebno je cijeli svoj život posvetiti gotovo isključivo klaviru), imati talenta, ali i sreće.

Osim što vrhunski sviraš na klaviru, ti i plešeš i pjevaš u KUD-u Kraluš. Kako to sve usklađuješ i od kuda crpiš snagu za bezbrojne probe?

Od prije godinu dana plešem u KUD-u "Kraluš". Na prvu probu došao sam na nagovor Marije Carin, svidjelo mi se, te sam od tada stalni član. Probe imamo dva puta tjedno, što nije suviše naporno, a dobro dođe kao rekreacija. U KUD-u mi se sviđa društvo te činjenica da se dosta često negdje putuje (ovo proljeće bili smo u Kanadi, a nekoliko nas je bilo i na posudbi FA "Croatiji" na njihovom putu u Francusku).

Ti si pored svega što radiš i vrlo uspješan student na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu, odjel fizike. Molimo te da nam objasniš kako je to spojivo s tvojim glazbenim obrazovanjem. Kako povezati fiziku i glazbu? Osvajao si mnogo nagrada na ovom području te si bio na iznimnim natjecanjima. Možeš li nam reći što se to događalo na Tajvanu - Taipai-u i što je to Olimpijada fizičara?

U srednjoj školi (pohađao sam 1. gimnaziju) sudjelovao sam na natjecanjima iz fizike jer me je taj predmet osobito zanimao. Tako mi posrećilo da 2003. budem izabran za jednog od 5 učenika koji će predstavljati Hrvatsku na Međunarodnoj olimpijadi iz fizike koja se te godine održavala na Tajvanu. Međunarodna olimpijada iz fizike je natjecanje učenika mlađih od 19 godina na kojem sudjeluje većina zemalja svijeta, a održava se svake godine u drugoj državi. Put i boravak na Tajvanu bili su za

mene posebno iskustvo koje ću pamtiti cijeli život (prvo putovanje avionom, odličan hotel, dobro društvo...). Na Olimpijadi nisam postigao osobit uspjeh, ali mi je drago što sam imao priliku prisustvovati takvom natjecanju.

Jurju, mladi si dečko pa te vjerovatno zanimaju i neke stvari koje su bliže tvojim godinama, stoga kako nalaziš vremena za takve stvari i što voliš raditi u slobodno vrijeme, ako ga pronalaziš imalo?

U slobodno vrijeme, kojeg doduše nemam puno, volim igrati nogomet s prijateljima iz srednje škole, otići u kino, otići na neku zanimljivu izložbu, čitati knjige, pogledati neku dobru emisiju na televiziji...

Na kraju...Gdje se vidiš za 10 godina i što bi još volio postići? Koja ti je najskrovitija želja?

Trenutačno uopće nemam neku viziju svoje budućnosti, glavna mi je briga završiti fakultet, a onda ćemo vidjeti (možda nastavim raditi u struci, a možda i ne).

Nemam nekih posebnih životnih želja, osim što bih svoj život želio proživjeti u skladu s drugima te u skladu sa sobom samim.

Hvala ti na suradnji. Želimo ti još mnogo lakih nota, ugodnih plesnih koraka i mnogo lakopamtljivih formula koje ćeš provesti u djelo...I dalje kroči svojim putem, putem malog virtuoza i čuda od djeteta. Nadamo se da će još mnogo ljudi prepoznati tvoje talente te da ćeš ih i dalje razvijati...

Tihana Krajačić

LJUDSKO DRUŠTVO

U svim ljudskim društvima, naročito našem, političko djelovanje je uvijek pratilo postojanje društvene nejednakosti. To se posebno odnosi na ugled, moć i vlast koje su neravnomjerno raspoređene u društvu između pojedinaca i određenih društvenih skupina. Ugled koji nam se jednostavno nameće, stvarajući kroz medije i reklame određene idole i uzore, moć koja se kroz razne zakone i akte provodi i vlast koja jednostavno pokorava neku zajednicu, društvo ili naciju.

Današnja obilježja naroda poput pravednosti i moralnosti, jedinstvenosti i suverenosti, u modernoj Europi se polako brišu. Svih tih normi je sve manje! Miješanjem različitih nacija, kultura, jezika i religija dolazi do asimilacije društva u kojoj manjina popušta većini i postupno gubi svoje običaje i prihvaća obrasce ponašanja i vrijednosti većine. Ulaskom u takvu jednu zajednicu svaki narod gubi određena moralno-etička načela. Kulturni pluralizam sve manje dolazi do izražaja unutar tako velike sredine, gube se običaji, gubi se identitet nacije, gube se i nacionalna dobra pojedine nacije kao što su voda, nafta, čista priroda, itd.

Ono što je najpogubnije za nas deklarirane vjernike jest gubitak onih najvažnijih moralno-etičkih normi. Već sada, prije ulaska u tako veliku obitelj «Europu», osjećamo one negativne utjecaje koji nam već danas kucaju na vrata.

Počevši od vrtića: «znaju kazati mame: Od 8 do 4 je u vrtiću, onda ide na ritmiku, navečer ide na pjevanje, a svaki drugi dan ima engleski». Na ovo se svodi odgoj današnje djece. Djecu nam odgajaju tete - pa djeca često znaju reći da su im to mame ili tate, jer u toj dobi svoga odrastanja njih nigdje nema. Opijati poput cigareta, alkohola i droge sve su masovnije prisut-

ni na tržištu i dostupni već i kod osnovnoškolaca. Današnja mladež više nema nikakvog kućnog odgoja. Osnovnoškolce nam odgaja društvo u kojem se kreću, video igrice, računalo, sav onaj negativan sadržaj s Interneta, televizije i novina koje su izgubile određene moralne norme (sve svode na tržišnu masu i zaradu) i pritom se ne brinu za moralni odgoj mladih! Od vrlo loših filmova i oglasa koji se u današnje vrijeme prikazuju po danu, do raznoraznih dnevnih novina golišavih sadržaja, knjiga o vraćanju, vješticama, magiji i okultnome, koje roditelji ne znajući kupuju svojoj djeci! Pobačaj i eutanazija danas su legalni, kao i smrtna kazna - moralno i etički prihvatljivi su modernom društvu demokracije i jednakosti, društvu modernih europskih i svjetskih zemalja u koje mi tako «željno» hoćemo ući. Seksualna sloboda koja nam se provlači kroz medije i sve ono negativno što iz toga proizlazi, svima nam se nameće.

U takvoj modernoj i suvremenoj Zajednici «europskih zemalja», mi katolici možemo samo očekivati nametanje tih «moralno prihvatljivih normi» europskog načina života i razmišljanja.

Dolazi vrijeme kad će nam takav način razmišljanja jednostavno biti nametnut i koji će većina naroda prihvatiti kao normalan i uobičajen, te nam polako ući u način odgoja djece i mladeži, način života i odnosa prema životu bližnjega i nerođenoga.

Vrijeme je da se **PROBUDIMO** mi, koji toliko prešutno prelazimo preko svega toga, i izjasnimo se o nekim svojim stavovima i svojim normama života i ljubavi prema bližnjemu i nerođenomu.

Gdje se ti tu nalaziš ?

Vjeran Matešić

NE RECI !!!

Morati ili trebati?

Morati – nešto se mora, a ljudsko biće je slobodno!

Ništa drugo se ne mora, osim umrijeti!

Sve ostalo u ljudskom životu što Bog poručuje kroz Sv. Pismo je ono što čovjek treba činiti ako želi baštiniti život vječni.

Ako želiš živjeti, kreni za mnom jer ja sam put, istina i život, govori nam Krist, tko ide za mnom, baštinit će život vječni – stoga smo svi pozvani da ga slijedimo, samo se trebamo na to odlučiti!

Obožavati ili voljeti?

Obožavati se može samo Bog, a sve ostalo se može samo voljeti! Zato ne reci: Obožavam ovo ili ono! Reci: Obožavam Boga svoga jedinoga!

Ne reci mogu!

Ne reci da možeš nešto ako nisi svjestan da to «mogu» dolazi od Boga koji ti je tu opciju dao!

Mnogi sakati ne mogu trčati, nijemi ne mogu govoriti, niti mogu gluhi čuti, ali ti brate i sestro, jedimo što možeš i trebaš učiniti je ispovijediti se – obratiti se Bogu svome, veličati ga i slaviti u srcu svome!

Htjeti!

Ja bih htio postići – uvjetovano – taj uvjet u cijelom ljudskom životu treba biti Bog,

Božja pomoć, Božja providnost – zato reci: Ja bih htio uz Božju pomoć postići nešto.

Željati!

Ne poželi tuđeg ženidbenog druga, ne poželi tuđe stvari

Željati – znači postići nešto bez Boga.

Nešto željeti znači stavljati tu stvar, osobu ili nešto drugo na Božje mjesto u srcu!

Bog treba biti u svom hramu kojega je stvorio!

Vjeran Matešić

Nepoznato

Ovdje, u tmini srca moga
tražim Tebe, Boga svoga.
Jer uz mene uvijek ti si,
nikada me napustio nisi.

Ljubavi sam tvoje vječno žedan,
oprosti mi, Bože,
znam da nisam vrijedan!

Moja vjera pusta je i prazna,
jer zbog grijeha ne spozna Boga,
spasitelja moga!

Ti si žar srca moga,
i bremen života ovoga.

Ti si svjetlost oka moga,
i put do života vječnoga!

Ti si vjetar što me nosi
i svijetu ovom prkosi.

Ti si istina za kojom idem,
za život svoj se ne brinem.

Ti si cilj života moga
jer nema drugoga !

Vjeran Matešić

LJUBITI...

Ljubav je poput svijeće. Svaki njen dio mora biti jedinstven i nezamjenjiv, jer jedino tako svjetlo svijeće može gorjeti.

Pogledajmo danas zajedno na svijeću i promatrajmo njene dijelove.

Vosak: vosak je poput kamena temeljca koji daje svjetlu snage da nastavi dalje, da nastavi gorjeti i kada plamen polako tinja.

On predstavlja sve ono što ste dosad izgradili, sve dijelove vaše osobnosti, sve ono što ste vi u potpunosti... On predstavlja sve ono što si godinama skupljao i skupljala, tvoju radost i tvoju bol. On je sve to jer samo u cjelovitosti može služiti kao pokretač plamena.

Fitilj: fitilj je dio u kojem prepoznajemo osobu kraj nas. U njoj pronalazimo svu ljepotu i radost, ona nas je zaintrigirala svojom posebnosti, svojom jednostavnošću ... svim onim malim stvarima koje čini... polako prilazimo toj osobi, nudimo joj sebe jer žudimo biti dio te osobe, gledati se u njenim očima.

Kažeš mi da su mi oči lijepe. Takve su samo jer gledaju tebe...

Kažeš mi da imam lijep osmijeh. Takav je samo jer osjećam radost kraj tebe...

Bez fitilja se ne može roditi plamen ljubavi jer se ljubav rađa iz uzajamne

privlačnosti srca dvaju osoba. Fitolj je iskra koja pali plamen...

Plamen: plamen je Ljubav... Ljubav koja traži iskreno sebedarje. Dati sebe u nesebičnosti i bezuvjetnosti. U ljubavi srce ima otvorena vrata na koja ne treba kucati da se uđe, niti da se najavi. Ono je uvijek spremno primiti onoga kojega je oduvijek čekalo. Ono se samo tako ostvaruje...

Stalak: On je podnožje svijeći. On predstavlja vaš život i vaše srce. Svjetlo samo na sigurnom i ravnom tlu može gorjeti. Ljubav samo na istini, iskrenosti i vjeri može rasti i plamtjeti... Srce treba biti otvoreno za drugoga i u teškim trenucima. Traži povjere-

nje i strpljivost, uzajamno poštovanje i vjernost jer samo tako njegova sigurnost ostaje zajamčena.

Osoba kraj mene: Osoba kraj mene je ona kojoj poklanjam plamen svoje svijeće. To je ona osoba za koju je ova svijeća i namijenjena, za koju je ona izgrađena. Osoba kraj mene je ona koja se raduje, koja osjeća, moli, plače i tuguje... Ona koja žudi da je darujem dijelom mojih ruku; svijećom koju sam izradio/ izradila svojom osobnošću. Neka svijeća bude utjeha osobi kraj nas, neka joj bude radost i snaga, jer što je bolje izrađena duže će trajati i što je s više ljubavi utkana, duže će plamtjeti...

U kušnjama i križevima nemojte gasiti plamen jer će samo on moći pokazati put iz mraka u svjetlo. Nemojte zaboraviti da iako plamen ponekad tinja, u sebi ima još dovoljno voska...

A kad svjetlo naprosto prestane gorjeti jer više nema voska ni fitilja, ne zaboravimo kako je bilo kad je svjetlo stalno gorjelo. Ne zaboravimo koliko nam je važna i posebna osoba s kojom smo plamen prvi put upalili. Tada se zapitajmo: Koliko smo dali sebe u nastojanje da plamen ne prestane gorjeti? Koliko smo ljubili?

I neka rezultati budu neizmjerljivi, jer ćemo samo tako znati da smo bili na pravom putu, da smo svoju svijeću dobro sačuvali i njegovali da ne ugasne...

Ljubav je svjetlost koja vodi. Sjaj oka...i miris jeseni... Ona je prostor i

vrijeme mjereno srcem... Ona je trag koji ostavljate...Ona pomaže čovjeku da prevlada osjećaj osamljenosti i odvojenosti, a ipak mu dozvoljava da bude svoj, da zadrži svoj integritet.

Ljubav je prostor i vrijeme mjereno našim srcima. Ono što duša želi i čemu se uvijek raduje, koliko god da je teško.

Neka naša ljubav bude kao plamen svijeće, kao oganj koji nadjačava sve prepreke...

Ono što nas veže neka bude neprekinuta nit osjećaja,
Duga bez kraja, more bez dna,
Ljubav naša neka bude trajna...
Postojana, snažna, duboka, nedodirljiva...Kao drvo čvrsto i postojano na sve oluje i bure.

I znajte da je Bog tu da nam nosi dare ovoga svijeta i množi ih svojom ljubavlju, jer po njoj smo svi savršeni. On je spojio naše duše, spojio ih u neprekinuti krug,
U prekrasni neopisivi osjećaj ljubavi...

Budimo hrabri ljubiti se takvom ljubavlju...
I ne zaboravimo iznova paliti plamen naše životne svijeće, jer samo on svu prašnjavu zemlju pretvara u bisere...
Samo **plamen** bure, vjetrove i oluje stišava...
Samo **on** daje Radost i Mir...

*Tihana Krajačić
i Marija Matešić*

Znate li što je ovo? Kakav je ovo grb?

Ovo je grb Općine Stupnik koja je na svoj grb stavila simbole Sv. Ivana Nepomuka, pet zvijezda. Grb je također obrubljen aureolom Sv. Ivana Nepomuka. **Znate li?** Da je župa Sv. Ivana Nepomuka jedna od prvih 10 župa u Zagrebačkoj nadbiskupiji u kojima se nalaze posebni kontenjeri za prikup reciklažna ambalaže vezano za akciju „Obnovimo lijepu našu Stepinčevu katedralu“. Prioritimo na posao i skupljajmo za obnovu naše katedrale.

Znate li da postoje knjige, matice rođenih iz 19. stoljeća?

Znate li gdje se čuvaju stare Matične knjige rođenih (od 1847-1877, 1878-1898) za područje Župe Stupnik?

Takve knjige čuvaju se u Hrvatskom državnom arhivu, budući da njihova starost prelazi stotinu godina. To su i jedne od najstarije očuvanih knjiga sa područja našeg dekanata.

Kakve su ovogodišnje statistike? Koliko je župljana umrlo, a koliko ih je kršteno i vjenčano?

U usporedbi sa prošlom godinom kada je bilo: 123 krštenika, 43 vjenčana para, 91 umrla osoba, 111 prvopričesnika i 148 potvrđenika, ovogodišnja statistika je malo što se tiče rođenih i umrlih, ali je povećan broj prvopričesnika.

Ovogodišnja statistika:

- 120 krštenih
- 41 vjenčani par
- 100 umrlih
- 154 prvopričesnika
- 141 potvrđenik

Župne obavijesti

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom - Sv. mise nedjeljom i blagdanom - 7:30, 9:30, 10:45, te u 18:00 sati, a radnim danom u 17:30 sati.

U Hrvatskom Leskovcu nedjeljom je Sv. misa u 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Ježdovcu Sv. misa je svakog četvrtka u 18:30 sati.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG

UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom, petkom, te subotom prije podne od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane, osim subote, od 19:00 do 20:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom. Prije podne od 9 - 11 sati, a popodne od 16:30 - 18:30 sati.

ŽUPSKI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- „Bebe krijesnice“ – utorkom i petkom od 17:45-18:30 sati.
- Dječji zbor „Krijesnice“ – utorkom i petkom od 18:30-19:30 (upjevanje nedjeljom u 9:00)
- Zbor mladih „Allegro“ – utorkom i petkom od 19:30-20:30 (upjevanje nedjeljom pola sata prije večernje svete mise)
- Župni zbor – četvrtkom u 19:00 sati.
- Zbor HKZ „MI“ tamburica – četvrtkom u 20:00 sati.

NAŠI SPONZORI:

Massive d.o.o.

Gospodarska bb
10255 Donji Stupnik

Tel.: 01/6555-333

01/6555-700

Fax..01/6555-900

Welcome
to the world of
light

Kerschoffset d.o.o.

Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo
Ježdovečka 112
10250 Lučko

Tel.:01/6560-222

Fax.:01/6560-223

KERSCHOFFSET

Zahvala svim onima koji su župnom listu pomogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

Raspored blagoslova obitelji

DATUM:	ULICA:
UTORAK 26.12.2006.:	Leskovački brijeg, Kostanjevička, Stajnička, Krasnička; Kušnjačići, Prkanj, Ježdovečka od br.1 do 40.
SRIJEDA 27.12.2006.:	Podokička, Molbička, Mladinska, Skradinska i Stara cesta; nastavak Ježdovečke, Ježdovečki odvojak I, II i III, Studeni I i II
ČETVRTAK 28.12.2006.:	Bedekova od br.1 do pruge, Ul. 15.travnja 1944., Mejna i Biljanska; Keseri, Racka, Vojkovička, Biškupići i Mikulini
PETAK 29.12.2006.:	Pilinka, Pavlovečka, Krška i Ribarska; Stupnički Obrež, Žitarka i Lipovac
SUBOTA 30.12.2006.:	Ciglarska, Prečna, Pružna i Novi put; Gornjostupnička, Gornjostupnički odvojak, Gradek, Prudice, Kvatka, Trgovenska i Horvatinci
NEDJELJA 31.12.2006.:	Jezeranska, Uska, Povrtnica, Potočna; Gorenska, Domovićev brijeg i odvojak, Medcestami, D. Novaka i Selište
UTORAK 02.01.2007.:	Zastavnica i Ivančica; Domovićeva, Lopuhi, Kovačičko, Kobasi, Pavlovička, Vernička i Majdačka
SRIJEDA 03.01.2007.:	Travarsko, Travarski odvojak, Kalinovo i Povrtlarska; Sv. Benedikta i odvojak, Runtasi, Jugova, Katrići, Katričeki, Drobilina, Štefanjska, Drobilina II odvojak
ČETVRTAK 04.01.2007.:	Bedekova od pruge do kraja i Zelena; Donjostupnička od Jugove prema početku ulice, Japjeci, Meglajci i Drobilina I odvojak
PETAK 05.01.2007.:	Graševačka, Gajić, Tvornička, Markulinka i Nedjeljska; Božići, Božići I i II odvojak, Žužići, Žužići I i II odvojak, Topoljska, M. Bedeka-Lučko, Gospodarska i Ledinska
SUBOTA 06.01.2007.:	Demerje od br.1 do 50, Lučko i Starča
NEDJELJA 07.01.2007.:	Demerje od br. 50 do 110; Gaj, Lasinjska, Parkanj, Poljski put i Ventilatorska
PONEDJELJAK 08.01.2007.:	Demerje ostatak; Puškarićeva i Lučki odvojak na početku Puškarićeve
UTORAK 09.01.2007.:	Hrastovička, Bugarova, Hojnikova, Zgrabljiceva, Delićeva i Dolenica (između Ventilatorske i Hrvatskoselske)
SRIJEDA 10.01.2007.:	Hrvatskoselska, Rožmanka i Ivičeki
ČETVRTAK 11.01.2007.:	Unčanska, Lučki odvojak, Vrbice I, II i II, Borovik i Predanić
PETAK 12.01.2007.:	Kanalska, Karlovačka, Vrbice, Vrbice IV i Dolenica (od Hrvatskoselske do Puškarićeve)

Taize u duši

- razmatranje

Oaza radosti i mira . . .

Pjesma koja razveseljava i najtužnija srca

Nada u bolje sutra . . .

Gradimo bolji svijet u kojem će biti mjesta za svakoga

Zajedništvo ljubavi . . .

Svatko je sam, a opet su svi zajedno u pjesmi i molitvi

Nema mjesta sumnji . . .

I bez pitanja, u duši svijetle mnogi odgovori

Jedinstvo u raznolikosti

**Svi su možda različitih vjera, no duh jedinstva
odsijeva iz svakog srca i misli**

Tradicija koja ne zastarijeva . . .

Jednom doživljeni Taize nikad se ne zaboravlja

Jednostavnost življenja . . .

Kako je malo potrebno da budemo sretni

Odsjaj vedrine . . .

**Taize je proljeće koje obogaćuje svakog čovjeka
Taize je svijet u malom u kojem vidimo veličinu Božjeg
stvaranja**

Mihaela Krišković